

NIEUWE AVONTUREN

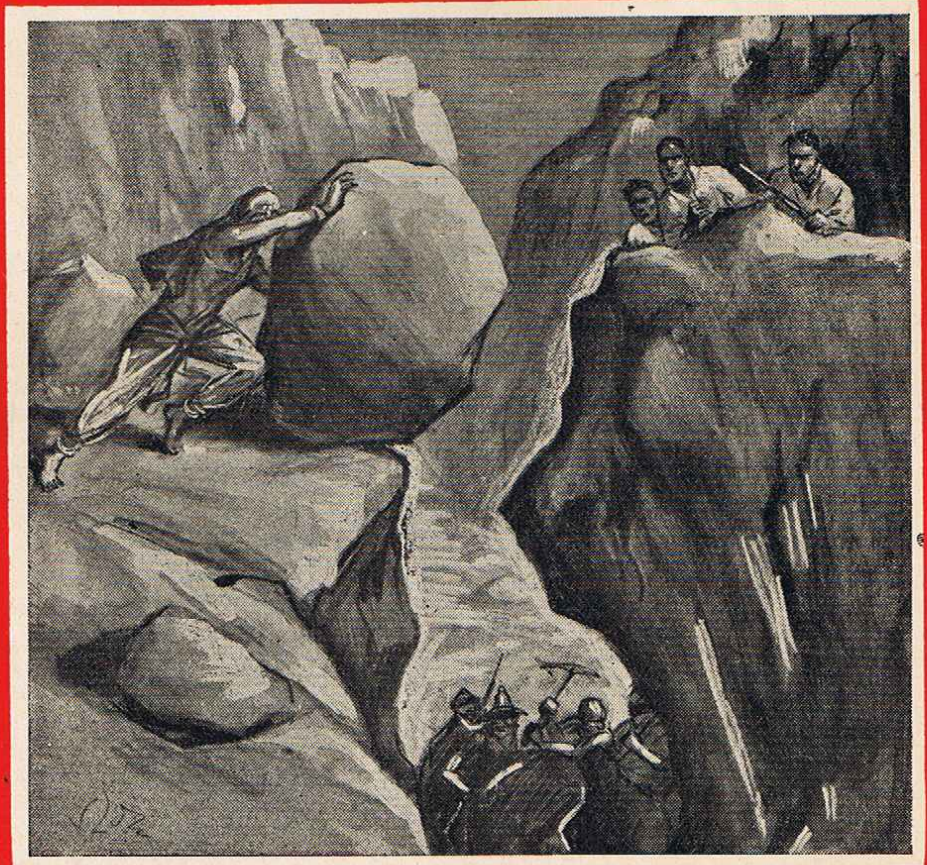
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE WRAAK VAN SULEIKA

N° 2291

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Wraak van Suleika

HOOFDSTUK I

IN HET HARTJE VAN DE WOESTIJN

Op een vijftigtal mijlen ten oosten van Tagrifat, aan de voet van het woeste Schergiegebergte, en als het ware op de drempel van de Libysche Woestijn, verheft zich de bouwval van een oude Moskee, waar zeker in geen eeuw noch een Toeareg, noch een Chaamba, noch een Beni-Hassan, noch ook een andere bewoner van die schier eindeloze woestijnen en die ontzaglijke bergen, de voet heeft gezet, om zijn gebeden op te zenden naar Allah.

Niets is er meer van over dan de vloer behorende bij het hoofdvertrek, en bestaande uit grote marmeren platen, afwisselend wit en zacht rose, en dan nog enkele dikke, zware pilaren, die nog geheel of gedeeltelijk overeind zijn blijven staan, en die eertijds de wandelgang vormden, waar de moslims zacht heen en weer schreden, stil hun gebeden

prevelend.

Rondom die overblijfselen, rondom de omgeworpen pilaren, de overblijfselen van bronzen deuren, van een altaar, van muurbrokken, groeit een overdaad van distels, stekelig gras, en cactussen, want er is een zekere mate van vruchtbaarheid op die plek, teweeggebracht door de onmiddellijke nabijheid van een klein stroompje, hetwelk komt afdalen van de Schergiebergen.

Hier heeft zich een kring gevormd, een soort oase, niet meer dan vijf tot acht kilometers in doorsnede, en verderop strekt zich de zandvlakte uit, koperrood, hier en daar afgewisseld door duinformaties, tot aan de einder, en vloeit daar samen met de rosvlammende hemel, die bij het vallen van de duisternis een overvloed van paarse tinten aanneemt.

Van een teken van leven viel, uren in het rond, niets te bespeuren, en toch waren daar levende wezens, mensen, bij het krieken van de dag, en er waren paarden en kamelen.

Er zaten daar drie mannen, die gekampeerd hadden in de onmiddellijke nabijheid van de moskeeruïne, op een plekje, zorgvuldig vrijgemaakt, en zo goed mogelijk beschermd tegen slangen en ander ongedierte, waarvan het krioelde in het hoge dorre gras, en aan de voet van de door de zon geblakerde rotsen.

Het waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson. Vastgebonden aan een der nog overeind gebleven pilaren, stonden vier paarden bijeen, terwijl drie kamelen vreedzaam graasden op enige afstand, alleen maar aan de poten gekluisterd.

De dag was zoëven aangebroken, en de drie mannen waren zwijgend bezig aan de voorbereidselen voor een schraal ontbijt.

Zij bevonden zich op dat ogenblik in het midden van de tempelvloer, en dicht bij hen stond een zeer oude koffer van een vreemd model, beslagen met ijzeren banden. Wel bijna een half uur aten de drie mannen zwijgend, blijkbaar verdiept in hun eigen gedachten, totdat Brand zijn gebruind gelaat naar Raffles ophief, en vroeg, met een schuinse blik naar de koffer:

— Wat zijn nu je plannen, Edward?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord. Snel gingen aan zijn geest de gebeurtenissen van de laatste dagen, de laatste weken voorbij.

Op zijn levensweg was plotseling een man verschenen, van wie hij vroeger wel vaak gehoord had, maar wiens werkelijk bestaan hij toch als een sage had beschouwd, een soort legende.

Die man was Arthur Lupin, de natuurlijke zoon van de befaamde Arsène, die gedurende een aantal jaren de schrik was geweest van geheel het noorden van Frankrijk.

Het noodlot had eindelijk de Brit en de Fransman tegenover elkander geplaatst, en sedert enige dagen achtervolgde Raffles de man, in wie hij terecht zijn doodsvijand moest zien, die gewo-

ren had, hem in het verderf te storten.

Want aan de Londense gentleman-dief had Arthur Lupin het te wijten, dat hem een paar kostbare middelen van aanval en verdediging waren ontfroefd. Aan Raffles had hij het te wijten, dat hij Frankrijk tenslotte had moeten ontvluchten, en tenslotte was het Raffles geweest die hem gedwongen had, in gezelschap van drie zijner handlangers en zijn minnares Jenny Bertrand, te vluchten aan boord van een motorboot, die nu omstreeks een week tevoren Perpignan had verlaten en de Middellandse Zee was ingevaren. Die zeereis had enkele dagen geduurd, totdat een steeds groter aantal politievaartuigen en zelfs kleine oorlogsschepen het de geduchte bandiet onmogelijk maakten, verder te gaan, zodat hij wel genoodzaakt was, zijn kostbaar vaartuig prijs te geven in het kleine haventje Boe Saada, vanwaar hij verder was getrokken, na paarden en kamelen te hebben gehoord.

Raffles was hem op die tocht gevolgd, had op zijn beurt het vissersdorpje op de kust van Tripolitanie bereikt, had daar zijn eigen motorboot achtergelaten onder de hoede van de plaatselijke bestuursambtenaar, en was stoutmoedig de vijand gevolgd, allereerst door vruchtbare streken, dan door gebieden, waar men uren kon voorttrekken, zonder iemand te ontmoeten, en tenslotte door dit voorportaal van de woestijn, waar geen dorpen meer waren, geen gehuchten, ja zelfs geen afzonderlijke hutten, waar ieder leven scheen te hebben opgehouden, behalve dat van de slangen en de schorpioenen.

En eindelijk was op deze plek de ontknoping gevolgd.

Dat was de dag tevoren geweest.

Lupin had zijn minnares reeds vele dagen tevoren heengezonden. Zij had blijkbaar een goed heenkomen gezocht naar Tripolis, en het was hier, bij deze tempelruïne, dat het beslissende treffen plaats vond, hetwelk aan drie schurken het leven had gekost.

Nu lagen zij daar, twee hunner door kogels gedood, de derde gebeten door een der gevreesde slangen, en hun li-

chamen zouden spoedig verteerd zijn door de brandende zonnestralen, hun gebeente zou hier verbleken.

Raffles en de zijnen hadden Lupin overvallen, toen de rovers bezig waren, de koffer aan de dag te brengen, die waarschijnlijk tot een tempelschat had behoord, en waarvan Lupin de aanwezigheid daar had moeten kennen. Het was de koffer, die daar stond en hij was tot aan de rand gevuld met goudstukken.

Lupin alleen had de dans weten te ontspringen en zich in veiligheid weten te brengen met een van de paarden, en daar hij de streek uitmuntend scheen te kennen, durfde Raffles aan een achtervolging niet direct te beginnen.

Lupin had zich gewaagd in het woeste gebergte, aan welks voet de tempelruïne lag, en het zou een zeer gevaarlijke onderneming geweest zijn, hem daar te volgen. Want het bood hinderlagen in overvloed, en aan een goed gewapend man zou het niet moeilijk zijn gevallen, van achter een rots de man te vellen, die hem met het geduld van een bulhond door een groot gedeelte van Afrika gevolgd was, en wiens aanwezigheid hij pas op het allerlaatste ogenblik, voor hem bijna te laat, had bespeurd.

Zo stonden de zaken, toen de drie avonturiers daar bijeen zaten, hun slappe thee dronken, de voorraad was bijna op, en het hardgeworden brood kauwden.

En nu pas antwoordde Raffles op de vraag van Brand, langzaam en zonder het hoofd op te heffen:

— Natuurlijk zullen wij het verstandigst doen, als wij de terugweg aanvaarden, Charles.

— Je geeft dus de achtervolging van die bandiet op?

— Ik moet wel. Het is hier een gevaarlijke streek, een ontmoeting met Toearegs kan noodlottige gevolgen voor ons hebben, en bovendien, ik geloof niet dat Lupin mij gemakkelijk zal kunnen ontsnappen, ook al zou ik hem in twee maanden niet terugzien.

— Waarom denk je dat?

— Omdat wij er bijna zeker van kunnen zijn, zijn minnares te Tripolis terug te vinden, waar ze wel op hem zal wacht-

ten. En zo niet, dan kan het onmogelijk moeilijk vallen te ontdekken waar zij gebleven is. Zij was een zeer mooie vrouw, iemand op wie men let. Mijn enige vrees is, dat de politie zo dom zal zijn, haar te arresteren, maar ik hoop dat men daar nog niets weet van de betrekkingen tussen die twee. In elk geval moeten wij de kans wagen. Het spreekt vanzelf dat Lupin zich vroeg of laat weer bij haar zal voegen. En duurt het mij te lang, welnu, dan laat ik hem aan zijn lot over. Dan keer ik naar Londen terug en wacht een betere gelegenheid af om hem te bestrijden. Is de Franse politie mij daarbij voor, des te beter.

— En die kist met goud?

De beide mannen keken een ogenblik zwijgend naar de zware koffer, die gevuld was met goudstukken uit alle landen en alle tijdperken, waarschijnlijk in vroeger eeuwen buitgemaakt door Afrikaanse zeeschuilers, en toen antwoordde Raffles:

— Die koffer weegt op zijn minst honderdvijftig kilo. Gelukkig echter hebben wij de kamelen, die aan die kerels hebben toebehoord, en wij zullen de vracht over de dieren verdelen. Hoe eerder wij hier opbreken en weer naar bewoonde streken terugkeren, hoe beter het voor onze veiligheid zal zijn. Ik weet niet wat het is, maar een voorgevoel zegt mij, dat wij alle bezwaren nog lang niet te boven zijn, dat ons hier nog ernstige gevaren kunnen bedreigen.

— Leeuwen? vroeg Brand.

— Erger dan leeuwen, mensen, amice antwoordde Raffles ernstig. Vergeet niet dat wij hier zijn in een streek, tot waar het gezag der autoriteiten zich niet uitstrekt. Geen blanke zou zich dan ook gaarne wagen in een streek, zuidelijker dan de bronnen van de Wadi Telala. En wij zijn hier vier dagreizen van dat punt verwijderd. Daarom doen wij het beste, ons aanstonds reisvaardig te maken. Maar eerst zul je nog iets moeten leveren voor ons levensonderhoud, dappere schutter. Ik reken op je jagerstalenten om onze provisie aan te vullen, die duchtig geleden heeft. De voorraad blikjes is uitgeput, de melk is opgebruikt, wij hebben niets anders over dan

een paar scheepsbeschuiten voor ons allen.

— Ik zal zorgen voor een hertebout, riep Brand opgewekt uit. Ik geloof dat ik zoëven al een paar mooie antilopen heb zien voorbijrennen aan de zoom van dat bosje van dwergeiken.

Hij was reeds opgesprongen en had zijn geweer gegrepen, wilde reeds heen gaan, doch Henderson zei:

— Als mylord het toestaat, mijnheer Brand, ga ik met u mee. Want het is niet alleen een kwestie van een hert te schieten, men moet het ook huiswaarts weten te brengen. En misschien is dat werkje beter aan mij toevertrouwd.

— James heeft gelijk, amice, zei Raffles met een glimlach. Zulk wild is niet licht, het belooft zeer warm te worden, en James is het beste in staat om het op zijn nek hierheen te dragen. Blijf echter vooral niet te lang weg. Ik verwacht je hier binnen twee uren weer terug. Ik zal intussen het goud over de vier kamelen verdelen, dat zal mij de tijd korten.

Brand scheen te aarzelen, en zei toen, een bezorgde blik om zich heen slaande:

— Maar is het niet gevaarlijk, je hier alleen te laten?

— Ik geloof niet dat er onmiddellijk gevaar dreigt, Charles. Mocht dat zo zijn dan zal ik mijn geweer afschieten, en je bent gewaarschuwd. Als ik mijn werk gedaan heb, zal ik een van die heuveltoppen beklimmen, vanwaar ik de omtrek uren ver zal kunnen overzien. Mocht er ernstig gevaar dreigen, dan beloof ik je, dat ik gauw mijn biezen zal pakken, en met de lastdieren zal gaan in de richting, die je zelf zult volgen. Wijk dus niet al te veel links en rechts af, maar blij nauwkeurig de zon tegemoet gaan, dan kunnen wij elkaar niet missen. Van tijd tot tijd zal ik dan mijn geweer afschieten. En ga nu; wij moeten voor voedsel zorgen. Bedenk dat wij ons onderweg niet kunnen ophouden om te jagen.

De beide mannen drukten elkaar de hand, en lange tijd keek Raffles Brand en Henderson na, terwijl zij de grote grasvlakte overstaken, om daarna te ver-

dwijnen in de vage schemering van het woud, hetwelk zich uitstreckte tot aan de uitlopers van het gebergte.

Hij zag nog hoe Brand zich omwende om met zijn zakdoek te wuiven. Hij beantwoordde die groet, en zette zich toen aanstonds aan het werk, opende de koffer, greep een paar ledige waterzakken, en begon die achtereenvolgens te vullen met het glinsterende goud.

Raffles schatte dat die koffer voor een bedrag van minstens vijftienduizend pond sterling aan goudstukken bevatte, waarbij hij de historische waarde nog geheel terzijde liet.

Het duurde meer dan een half uur, alvorens de kist geheel leeg, en de inhoud verdeeld was over vier pakken, die Raffles nu aanstonds gereed legde om ze op de kamelen te kunnen laden.

Toen begon Raffles de aluminium pannen bijeen te zoeken en in te pakken, zodat men dadelijk zou kunnen opbreken wanneer zijn twee metgezellen van de jacht terugkwamen, tenslotte hing hij zijn verrekijker om en begon de dichtstbijzijnde heuvel te beklimmen. Toen hij de top bereikte, had hij een onbelemmerd uitzicht over de woestijn naar het oosten. Hij bracht de kijker voor het oog. Er viel niet het geringste teken van leven te bespeuren en glimlachend bergde Raffles het instrument weg en begon weder af te dalen, wel wetend dat zelfs een snelle kameelruiter enige uren nodig zou hebben om de afstand af te leggen tussen de tempelruïne en enig punt, dat Raffles door zijn sterkvergrotende Zeiss had kunnen waarnemen.

Nu begon hij aan de tegenovergestelde heuvel, die vrij wat hoger was, en tamelijk moeilijk beklimbaar. Die hoorde bij de groep van heuvels, gescheiden door brede dalen, aan de zijde van het gebergte gelegen.

Raffles had nauwelijks de top van de heuvel bereikt, of hij zag op geen zestig meters afstand tegelijkertijd de koppen verschijnen van wel zestig, tachtig paarden, met rode tuigen, oogkleppen, en koperen gespen; het waren stellig paarden van Toearegs, wier punthoeden hij reeds zag verschijnen boven de heuvel-

helling.

Het bleek nu dat de heuvel aan de zijde van de tempel veel steiler oprees dan aan de tegenovergestelde kant, en Raffles begreep dat hij verrast was, en dat hem niet eens meer de tijd zou blijven voor de vlucht.

Reeds hadden de voorste Toearegs de heuveltop bereikt, en hem gezien.

Zij hieven onmiddellijk een luid gekrijs aan, en zwaaiden hun lange geweren. Sommigen trokken hun lange, blinkende, gekromde zwaarden uit de schede van gevlochten riet, versterkt door dunne koperen banden, toen er eensklaps een man zich te paard een weg baande door de voorste gelederen, die op bevelende toon iets riep, waarop de zwaarden onmiddellijk werden opgestoken.

Die man was Arthur Lupin.

Een ogenblik had Raffles erover gedacht, het waarschuwingsschot af te vuren, maar hij begreep aanstonds, dat dit zou betekenen, ook zijn vrienden in

een zekere dood te zenden, en zo bleef hij rustig staan, met de handen in de zijde gesteund.

Het volgende ogenblik was hij door een troep van wel honderd bereden Toearegs omringd, en in hun midden daalde hij, nu langs een voor de paarden gemakkelijker begaanbare helling, als een gevangene weer af naar de dalkom, waar de kamelen luid begonnen te hinneniken.

Zodra zij beneden waren, sprong Lupin van zijn prachtig, sneeuwwit paard, kwam langzaam op Raffles toe, ging met half toegeknepen ogen en de vuisten in de zijde gesteund voor hem staan, en vroeg sarrend:

— Geloof je, mijnheer John Raffles, dat het spel nu is uitgespeeld, en dat ik de laatste troeven in handen heb?

— Dat kan men nooit zo stellig verzekeren, antwoordde Raffles met de grootste hoffelijkheid. Het kaartspel is een heel eigenaardig spel; sommige troeven zijn dikwijls waardeloos.

HOOFDSTUK II

OP HET VOETSPoor DER WOESTIJNROVERS

Er kwam een lelijk lachje op het gelaat van de Franse bandiet, en hij scheen moeite te hebben om de weerloze gevangene niet in het gelaat te slaan, toen hij spottend hernam:

— Ik geloof dat in dit geval de kaarten in mijn voordeel geschud zijn, waarde collega. Ik wil toegeven, dat je een paar prachtige zetten hebt gedaan, en dat ik tot dusverre aan de verliezende hand ben geweest. En als ik bedenken dat je mij mijn duikboot ontstolen hebt, dat je mijn rotsverblijf bij Barfleur hebt verwoest, dat je mijn wraakplannen gedwarsboomd hebt, mijn verblijf in Frankrijk onmogelijk maakt en drie mannen van mij gedood hebt, dan zou ik je met deze handen kunnen aangrijpen en je wurgen. Maar

zover is het nog niet. Je zult er niets bij verliezen door te wachten.

Raffles keek de bandiet koeltjes aan, zonder hem te antwoorden, terwijl Lupin eens in het rondkeek, en toen vervolgde, zijn zwarte ogen strak op het gelaat van Raffles gevestigd:

— Waar zijn je twee metgezellen?

— Die heb ik al heengezonden, mijnheer Lupin.

— Te voet? hernam de bandiet dreigend. Daar staan hun paarden en kamelen. Pas op, Engelse hond, tracht mij niet voor de gek te houden, of het zou je berouwen. Zij zijn hier in de buurt. Nu, het doet er niet toe.

— Sid Fedoel Gabbas.

Een rijzige Toeareg maakte zich onmiddellijk los van de groep en kwam

aanrijden.

Nog nooit had Raffles zulk een schoon paard gezien en dat zo voortreffelijk bereden werd. Fedoel Gabbas zat in het hoge zadel, overtrokken met Marokkijs leder, en versierd met koperen nagels, alsof hij één was met zijn rijdier.

Hij keek vol afwachting neer op Lupin, en deze vervolgde met luider stemme, en in het Frans voortgaande, welke taal de aanvoerder zeer goed scheen te begrijpen:

— Zendt twintig van de manschappen in alle richtingen, opdat zij de beide anderen zoeken. Het gros van de troep zal aanstonds terugkeren. En deze man gaat met ons mede. Ik heb nog een kleine zaak met hem te vereffenen. Ik weet meer van hem dan hij misschien wel denkt, maar toch nog niet genoeg, en dat moet hij mij mededelen. De anderen zullen ons dan volgen.

Fedoel Gabbas gehoorzaamde aanstonds, en Raffles begreep dadelijk, dat die twee vrienden moesten zijn, van oudsher, en dat het noodlot Lupin juist op de weg had gebracht van die troep stoutmoedige woestijnrovers, die soms weken achtereen onderweg blijven, de karavanen overvallen, de dorpen brandschatten, vrouwen en meisjes roven en soms schatrijke toeristen oplichten, om dan naderhand een losprijs voor hun vrijlating te vragen.

Het waren allen stoutmoedige ruiters, onverschrokken jagers, en bloeddorstig boven iedere beschrijving.

Reeds hadden de aan de macht zijnde autoriteiten enkele malen expedities afgezonden om deze oproerige, lastige elementen aan hun gezag te onderwerpen, maar telkenmale bleken die pogingen vruchteloos. Het was voorgekomen dat zulk een strafexpeditie de helft van haar effectief had verloren, en toch moest terugkeren met de mededeling, dat de Toearegs of de Chaamba's zich opnieuw in de bergen hadden teruggetrokken, en zich in veiligheid hadden weten te stellen.

Van zulk een aard was de troep, in welks handen Raffles zoëven was gevallen, nog voor hij goed begreep wat er geschied was. Hij had dit alleen te

danken aan de gesteldheid van de bodem, die het hem onmogelijk had gemaakt, van de eerste heuveltop ook de vallei te kunnen zien, over welke bodem de woestijnrovers waren komen aanrukken.

Lupin had hun zeker op het hart gedrukt, geen woord te spreken, en zo was het mogelijk geweest, Raffles te overvallen. Fedoel Gabbas gaf aanstonds in de taal der Toearegs zijn bevelen, en een twintigtal manschappen zwermden in vliegende galop uit, verspreidden zich over de vlakte in alle richtingen, behalve naar het oosten waar de woestijn zich uitstreckte, en het duurde niet lang of zij waren uit het gezicht verdwenen.

Lupin sprak zacht met de aanvoerder van de troep, en dadelijk begonnen enige andere mannen, na te zijn afgestegen, het in de zakken geborgen goud op de bulten der kamelen vast te maken, waaruit het Raffles duidelijk werd, dat men aanstonds ging opbreken.

Lupin kwam weer voor hem staan, keek hem met een vals lachje aan, en zei toen, schijnbaar onverschillig:

— Men heeft mij wel eens gezegd, John Raffles, dat je in deze streek bekend bent. Is dat zo?

— Ik ken de streek tamelijk goed, antwoordde Raffles rustig.

— Ken je het plaatsje Djerakia?

Heel even trok er een kleine rilling over het gelaat van Raffles, en toen antwoordde hij even rustig:

— Ook de plaats die gij daar noemt is mij niet onbekend.

— Men zegt, Raffles, dat je niet ver van die plek een van je geheimzinnige schatkamers hebt ingericht. Is dat zo?

— Het is zo.

— Wil je mij die plek aanwijzen?

— Neen.

Lupin hief dreigend de vuist op, en een ogenblik leek het alsof hij die op het gelaat van Raffles wilde doen neerkomen, die zelfs niet met de oogleden knipperde, doch hij bedwong zich, en zei grijnslachend:

— Je zult je nog wel eens bedenken, hooggeachte collega. Ik weet niet of het je is opgevallen, dat je geheel in mijn macht bent?

— Daar heeft het inderdaad veel van, antwoordde Raffles sarcastisch.

— Ik ben blij dat je dat inziet. Het zou ook louter bluf geweest zijn, als je zoudt willen zeggen, dat je het tegen honderd welbewapende en goedbereden Toearegs zoudt kunnen opnemen, al ben ik volkomen bereid, je stoutmoedigheid en je slimheid te waarderen, die aan het wonderbaarlijke grenzen en die bijna zo groot zijn, als de mijne.

— Ik denk er dan ook niet aan mij te verzetten tegen een overmacht, zo groot als de uwe, hernam Raffles rustig. Maar ik kan niet begrijpen hoe zelfs duizend mannen mij zouden kunnen dwingen iets te doen wat ik niet wil. En ik wil u niet zeggen, wat gij mij zoëven hebt gevraagd.

Lupin was verbleekt, en zijn gebalde vuisten trilden van drift, zijn zwarte ogen vlamden van wraakzucht, toen hij, vlak voor Raffles staande, hem toebeet:

— Wij zullen wel zien als je eenmaal daàr bent. O, ik heb van je gehoord, ik onderschat je geenszins. Maar je zult ook mij leren kennen, Raffles. Naar het schijnt is een van ons beiden op deze wereld te veel, en ik wil je in vertrouwen wel bekennen, dat ik nog volstrekt geen lust heb, het rijk aan jou alleen te laten. Ben ik duidelijk genoeg?

— O ja, ik kan mij niet beklagen over gemis aan helderheid in uw betoog, antwoordde Raffles met een glimlach. Inderdaad geloof ik, dat wij elkaar in de wielen rijden, overlast berokkenen, en zelfs nu en dan in groot gevaar brengen.

— In zo groot gevaar, mijnheer Raffles, dat ik in het verloop van nog geen drie weken, even zovele malen op het punt heb gestaan, in handen van de politie te vallen, en dat is mij in geen vijf jaren overkomen, niet van het ogenblik af, dat ik mijn vader de ogen toedrukte, en het besluit nam, in zijn voetstappen te treden.

— Dan spijt het mij te moeten verklaren, dat gij dat besluit niet gehouden hebt, zei Raffles koud. Uw vader was zonder twijfel een dief, evenals ik trouwens, maar ik erken zijn ridderlijke eigenschappen, die gij volkomen mist,

Gij zijt niet alleen een dief, maar ook een moordenaar. Gij zit vol lage instincten, en verraad en bedrog zijn de hoekstenen van uw gehele onderneming. Gij beschikt over een geheel leger helpers, even schurkachtig als gij, en die u vroeg of laat zullen verraden, en dat is het verschil tussen u en uw vader.

Met een kreet van dolle woede wilde Lupin zich op Raffles werpen, maar deze had hem nauwkeurig in het oog gehouden, en sloeg hem met een enkele, rake slag neer.

Onmiddellijk wilden acht, tien Toearegs hun zwaarden trekken, of hun korte lansen naar de borst van de stoutmoedige Engelsman keren, toen Lupin zich op een arm oprichtte, het bloed van zijn gelaat veegde, en op ruwe toon beval:

— Laat hem met rust. Jullie hebben niets te doen, voor ik het beveel.

Grommend trokken de Toearegs zich terug. Lupin kwam niet zonder enige moeite weer overeind, ging grijnslachend weer voor Raffles staan en zei, met een afschuwelijke uitdrukking van haat en spot op zijn gezicht:

— Die slag zal je over een paar dagen zuur opbreken, denk ik, Raffles. Arsène Lupin vergat niet gauw, maar Arthur vergeet nooit.

Raffles vergenoegde zich ermee zijn schouders op te halen, en snel werden nu de overige voorbereidselen tot het vertrek genomen. De paarden werden gezadeld, de vracht werd op de ruggen der kamelen vastgesnoerd, de kampeertent van Raffles werd zorgvuldig opgerold, en niets bleef er meer achter op de vloer van de tempelruïne dan de overblijfselen van het kampvuur.

Tien minuten later reeds vertrok de troep, thans met Raffles in het midden, te paard, beroofd van zijn wapens, en nauwkeurig in het oog gehouden.

Men had hem het oudste, minst goede paard gegeven en hij wist zeer goed dat er aan ontvluchten niet te denken viel.

* * *

Brand en Henderson waren reeds een vol uur in westelijke richting voortge-

trokken, door kreupelhout en bos, zonder dat zich het geringste stukje wild had opgedaan, hetwelk de moeite van een schot kruit loonde.

Misschien was het wild ergens door verschrikt, of sliep het op dit uur van de dag, het duurde althans zeer lang, en de beide mannen waren op zijn minst drie kilometer van de kampeerplaats verwijderd, toen Brand nog maar juist de gelegenheid kreeg, bliksemsnel zijn geweer aan de schouder te brengen.

Een mooie, grote waterbok brak op nog geen twintig meter afstand door het kreupelhout.

Maar het lot van het dier was beslist; de kogel van Brand achterhaalde het, trof het in de kop, en doodde het op slag.

Verheugd snelden de beide mannen toe, en keken neer op het schone dier, dat bijna een meter lang was, van de oren tot aan het puntje van het kleine, kokette staartje. Het was een nog jonge bok, en het gewei was nog niet ten volle ontwikkeld.

Het dier zou op zijn minst zestig of zeventig kilo wegen, Henderson echter aarzelde geen ogenblik, maar lichtte het gedode dier bij de machtige horens op, wierp het over zijn schouder en zei lachend:

— Nu kunnen wij meteen weer terug gaan, mijnheer Brand; wij hebben hier voedsel voor minstens drie of vier dagen.

Daar er ook Brand veel aan gelegen was, zo gauw mogelijk weer terug te keren naar de tempelbouwval, maakten de beide mannen rechtsomkeer en aanvaardden de terugweg.

Het duurde bijna een uur, alvorens zij de zoom van het bos weer naderden, en juist zouden zij in de vlakte afdalen, toen Brand, die vooruit liep, haastig zich weer terugtrok onder het dichte geboomte, met een beweging van zo grote schrik en verbazing, dat Henderson op zijn beurt bleef staan, zwetend onder de zware vracht, en onwillekeurig zijn stem liet dalen toen hij vroeg:

— Wat is er, mijnheer Brand?

— Toearegs.

Het was een enkel woord, maar Henderson was al vaak genoeg in deze stre-

ken van Afrika geweest, en hij wist wat het te betekenen had. Hij liet onmiddellijk de geschoten bok van zijn schouder glijden, trok het dier in een toef hoog opgaand stekelig gras, en vroeg toen pas:

— Waar zijn zij, mijnheer Brand? Hoeveel? Wat moeten wij doen?

— Ik zie er drie, James, zij komen van de zijde van de tempelbouwval.

Slechts met moeite bedwong de reus een kreet van schrik. Als zij van die kant kwamen, de woestijnrovers, dan was het een bewijs dat zij mylord reeds gezien hadden, en wie weet wat er gebeurd kon zijn.

Reeds wilde hij onstuimig aandringen om verder te gaan, toen Brand hem bij de arm greep, na heel voorzichtig wat vooruit te zijn geslopen, en hem toefluisterde:

— Bega om godswil geen onvoorzichtigheid. Bedenk dat ons leven er mee gemoeid kan zijn. Ik heb nog meer Toearegs gezien, zes of zeven, allen te paard, die echter in een andere richting trekken.

— Maar dan is het een heel leger, riep Henderson wanhopig. Wat kan er gebeurd zijn?

Brand gaf geen antwoord.

Hij stond daar bleek en onbeweeglijk, en staarde door de bomen heen naar de vlakte, maar kon op dit punt niet genoeg zien, daarom wendde hij zich levendig tot de reus en zei zacht:

— Blijf hier, houd je goed verborgen en verroer je in 's hemelsnaam niet. Ik heb de kijker bij mij, en zal zover mogelijk naar voren zien te kruipen. Ik moet weten wat er daarginds voorvalt.

Hij wachtte niet af wat Henderson zou antwoorden, maar begon door het hoge gras te sluipen, zich zo diep mogelijk bukkend, en zich verschuilend waar hij maar kon.

Hij had zijn geweer bij Henderson achtergelaten, dat hem alleen maar kon hinderen, en zijn kijker uit het foudraal genomen. Met de grootste behoedzaamheid ging hij nog wat verder, totdat hij eindelijk bovenaan de flauwe helling was gekomen, die geleidelijk afdaalde naar de tempelruïne.

De afstand was nog zeer groot, wel bijna een kilometer, maar toch kon Brand zelfs met het blote oog heel duidelijk het dooreenkrioelen zien van een groot aantal mannen, in leiblaurwe mantels gewikkeld, sommigen te paard, maar de meesten te voet. Zijn hand trilde toen hij zijn kijker voor het oog bracht, en toen wist hij ook dadelijk het ergste: de sterk vergrotende lenzen deden hem Raffles zien, in het midden van een grote kring van mannen, die bezig waren met het opladen van kamelen. Hij herkende de rijbroek van Raffles, met de fijne, grijze ruitjes, het aan de hals geopende hemd van wit, zeer dun geweven linnen, en de hoge, gele beenkappen.

Tegenover hem stond een andere man, ook in Europese dracht, en al herkende hij hem op die afstand niet, hij begreep dat het niemand anders kon zijn dan Lupin, die dus niet ver weg was gevlucht, en terug was gekeerd met een troep woestijnrovers, welker aanvoerder hij heel goed scheen te kennen.

Brand kreunde zacht, ten prooi aan een grote angst, want hij zag wel in aan welk dodelijk gevaar Raffles nu blootstond. Het ergste was, dat 't waanzin zou zijn, thans een poging te willen ondernemen om hem te bevrijden. Er waren daar zeker wel tachtig mannen, en bij het eerste gewerschot dat hij zou lossen, zouden de uitgezwermden Toearegs onmiddellijk komen toesnellen op het geluid, en dan was zijn lot beslist. Bovendien was er geen sprake van, dat een gewerschot op die verre afstand enige uitwerking kon hebben. Ongemerkt naderbij sluipen ging niet, op die kale helling, alleen begroeid met bosjes gras hier en daar.

De toestand was inderdaad uiterst hachelijk.

Toch kwam het Brand voor, alsof Raffles geen onmiddellijk gevaar liep, want anders had men hem natuurlijk wel aanstonds gedood. De Toearegs waren druk aan het werk, en schenen zich weinig om hem te bekommeren. Zouden zij Raffles willen wegvoeren? Maar waarheen dan?

En wat betekenden die uitgezwermden Toearegs?

Plotseling begreep de jongeman dit. Die waren natuurlijk uitgezonden door de chef, om te trachten ook de beide andere Europeanen in handen te krijgen, misschien wel te doden.

Brand keek nog wel vijf minuten onafgebroken door zijn kijker, en toen hij zag hoe er toebereidselen tot vertrek werden gemaakt, hoe men Raffles te paard deed stijgen en hoe alle Toearegs zich in de zadels wierpen en een haag van mensen om hem heen vormden, hoe ten slotte die gehele wriemelende mierenhoop zich in oostelijke richting verwijderde, kroop hij zo vlug hij kon terug, en deelde Henderson, die met stijf opeengeknepen lippen toelisterde, mee, wat hij zoëven gezien had.

De reus liet een gegrom horen als van een getergde leeuw, en barstte toen uit:

— Dan moeten wij hen aanstonds volgen, mijnheer Brand. Voordat wij hen uit het oog hebben kunnen verliezen.

— Zij hebben de paarden en de kamelen meegenomen, James, hernam Brand op doffe toon. Hoe kunnen wij hen te voet volgen en inhalen? Bedenk dat wij hier de woestijn naderen, die zich in het oosten uitstrekt, en dat wij na drie dagen van uitputting en dorst zouden zijn omgekomen in deze geweldige, zengende hitte. Wij zouden geen oase passeren, geen boom, ja, zelfs geen grassprietje.

— Wij moeten paarden hebben, mijnheer Brand, hernam de reus koppig. Hoe dan ook. Ik voel mij koud en heet tegelijk worden, als ik eraan denk wat die schurken mylord kunnen aandoen.

— Ik geloof niet dat mylord onmiddellijk gevaar loopt, James, maar wij moeten hem toch dadelijk nagaan. Je spreekt van paarden, maar hoe komen wij eraan?

Henderson wilde antwoorden, toen Brand hem snel neerdrukte in het hoge gras, want hij had zoëven het ritselen van takken gehoord en de diepe keelgeluiden van de Toearegs. Daar waren zij ook al weer, drie in getal, nu veel dichter bij, en op nauwelijks een paar honderd meter afstand van de beide mannen.

Zij hadden hun paarden ingehouden op een open plek, tuurden om zich heen, blijkbaar besluiteloos wat te doen, waarna zij op een kort bevel van een der woestijnrovers afstegen, en schenen te beraadslagen.

— Daar zijn paarden, mijnheer Brand fluisterde Henderson schor. Die moeten wij hebben.

Brand had direct aan hetzelfde gedacht, maar hij vroeg zich af, hoe het mogelijk zou zijn zich van de dieren meester te maken. De Toearegs waren goed gewapend. Zij hadden een kromme sabel op de heup hangen, een ouderwets pistool stak in hun gordel, en in de rechtervuist hielden zij het lange geweer vastgeklemd.

Ongetwijfeld zou het Brand niet moeilijk gevallen zijn, met een paar welgemikte schoten twee der Toearegs te vellen, en met de derde zouden zij het dan wel klaar spelen, maar het stuitte hem tegen de borst, van uit een hinderlaag niets vermoedende tegenstanders neer te leggen.

Daarenboven kon het geluid van de schoten aanstonds de andere rovers, die waren achtergebleven, te hulp doen snellen, en dan was hun lot stellig bezegeld.

Maar de Toearegs losten zelf de zaak op door de paarden bijeen te binden aan de stam van een palmboom, en daarop voorzichtig het bos in te gaan, zich zo diep mogelijk bukkend.

Zij wilden het bos waarschijnlijk doorzoeken, en konden daarbij hun rijdieren onmogelijk gebruiken, vanwege die dichte bosjes en de kronkelende wortels der zware bomen.

De Toearegs liepen juist in hun richting, en Henderson en Brand maakten zich gereed voor de strijd.

Zij konden ieder ogenblik ontdekt worden, want het hoge gras zou hen niet lang meer kunnen verbergen.

Brand had om zich heen gekeken, en hij zag op enige afstand achter zich een zwaar rotsblok, meer dan een meter hoog aan de rand van een smal, diep ravijn gelegen, op die plek nog geen anderhalve meter breed, en zich naar weerszijden nog versmallend.

Hij stootte Henderson met de arm

aan, en zo snel zij konden, kropen zij op de buik achterwaarts, met het ge-laat steeds naar de Toearegs gewend, totdat zij zich achter dat rotsblok bevonden.

Zij hoorden de takken reeds kraken, en opnieuw de rauwe keelklanken van het dialect dat de woestijnrovers spraken.

Nu hadden zij de geschoten bok gevonden, en een hunner slaakte een kreet. Klaarblijkelijk had hij het kogelgat gezien, en begrepen dat het dier zoëven geveld moest zijn. Onmiddellijk daarna ontdekten zij het platgetreden gras, het paadje, door de lichamen der achteruitkruipende mannen gemaakt...

Brand begreep dat hij thans onmogelijk langer mocht wachten.

Hij stootte Henderson opnieuw aan, en beiden sprongen te voorschijn, met hun breed jachtmes in de vuist. Schieten moesten zij tot iedere prijs trachten te vermijden, wilde hun vermetel plan slagen.

Zo verrast waren de Toearegs, dat zij ternauwernood de tijd vonden om hun lange scherpe zwaarden te trekken. Gelukkig was de afstand zo gering, dat zij zelf onmogelijk van hun geweren gebruik konden maken.

De voorste man deed een woedende houw naar Brand, die de slag nog maar juist kon afweren met zijn breed jachtmes, en het volgend ogenblik had hij het de man in de keel gestoten, die rochelend ter aarde zonk.

Henderson had reeds een vrij diepe houw opgelopen, maar hij achtte het gevaar niet, drong op zijn tegenstander in, voor deze opnieuw kon toeslaan, vatte hem om het middel, hief hem met reuzenkracht op, en wierp hem ver van zich neer.

De Toeareg wilde duizelend weer opstaan, maar zijn voet raakte verward in een boomwortel en met een doffe kreet stortte hij achterover en over de rand van het ravijn.

De derde aanvaller greep nu naar zijn pistool, klaarblijkelijk om zijn makkers te waarschuwen, en dat was zijn laatste beweging, want Brand had het gevallen zwaard van zijn tegenstander opgehaald

en kliefde de Toeareg met een enkele slag het hoofd.

Hijgend stonden beide blanken een oogenblik stil, bezweet en bloedend, want de zwaarden waren vlijmscherp, en hadden hen een paar malen geraakt.

Maar zij achtten deze wonden niet. Zij bleven een oogenblik staan luisteren, en wilden reeds op de paarden toesnelen, toen Brand op hese toon zei:

— Wacht even. Hun burnoes. Die kunnen ons misschien te pas komen.

Snel ont deden zij de beide gevallen Toearegs van hun lange, blauwige mantels, die hen tot op de enkels hangen, en waaraan een kap bevestigd is, die over het hoofd kan worden getrokken, benevens van de doeken, die zij gewend zijn zich bij de tocht door de woestijn voor de mond te knopen.

Zij namen ook de beide zwaarden mee, in hun scheden, de brede sjerpen, en liepen toen vlug toe op de drie paarden die onrustig de oren spitsten.

De korte, bloedige strijd was blijkbaar onopgemerkt voorbijgegaan voor de andere Toearegs, en reeds zag Brand een troepje van zes man ongeveer een mijl naar het noorden langzaam afdalen naar de bouwval.

Allen hadden waarschijnlijk orders gekregen, de hoofdtroep te volgen, na de omgeving te hebben afgezocht.

Door de kijker turend zag hij, hoe die kleine troep even halt hield, scheen te beraadslagen, en toen eveneens in oostelijke richting wegtrok, na tien minuten ongeveer gevolgd door een andere afdeling, zeker ook uit vijf of zes man bestaande, die van de tegenovergestelde kant was gekomen.

Dat was een gelukkige omstandigheid te noemen, want die groepen wisten blijkbaar niet van elkaar, ook niet of

zij de gevangenen bij zich hadden, en zouden zich zeker haasten zich bij het gros te voegen.

Nog enige tijd wachtte Brand, nu met de revolver in de vuist, en vastbesloten om zijn leven duur te verkopen, maar tenslotte werd de geschoten bok op het derde paard geladen, de beide mannen wierpen zich in de zadel, en zij daalden af naar de tempelbouwval, toen zij nergens een spoor meer konden ontwaren van de Toearegs, die waren achtergebleven.

Geen spoor van strijd, geen druppel bloed viel hier te bespeuren. Raffles was blijkbaar verrast, en had er zelfs niet aan gedacht tegenweer te bieden aan die overmacht.

Brand stond wanhopig in het midden van de ruïne, zich afvragend wat hij thans te doen had, en waarheen men Raffles had gevoerd, toen zijn aandacht werd getrokken door een van de pilaren van wit marmer, die nog overeind waren blijven staan.

Het was alsof daar figuren, lettertekens opstonden...

Hij kwam naderbij, en las op het blanke marmer, in kleine letters, en blijkbaar geschreven met bloed, dat nog niet eens geheel was opgedroogd:

— Djerakia.

Brand slaakte een kreet van verrassing.

Dat had Raffles gedaan. Hij had zich zeker ongemerkt een kleine wonde weten toe te brengen en met zijn eigen bloed die naam neergeschreven, opdat zijn beide metgezellen zouden weten, waar zij hem terug zouden kunnen vinden, levend of dood.

Vijf minuten later waren de beide mannen op het spoor van de woestijnrovers vertrokken.

HOOFDSTUK III

DE NACHT IN HET KAMP

Drie dagen waren verlopen.

De Toearegs, onder aanvoering van Sid Fedoel Gabbas, hadden iedere dag

een dertigtal mijlen in oostelijke richting afgelegd, zonder zich al te zeer te overhaasten, zonder de paarden te veel

te vermoelen.

Geen moment had Raffles zijn plaats te midden van de woestijnrovers mogen verlaten, en hij had zich altijd omringd gezien door vlijmscherpe sabels, lanssen en geladen geweren.

Er waren zeker wel vijftien of nog meer rovers, die voorzien waren van uitmuntende repeteerkarabijnen, en Raffles bedacht vol bitterheid, dat zij die geweren naar alle waarschijnlijkheid te danken hadden aan de handelsgeest van zijn eigen landgenoten, die er zich niet veel om plegen te bekommeren in wier handen hun handelswaren komen, als zij er geld mee kunnen verdienen.

's Avonds werden de tenten opgezet, en Raffles werd naar een der grootste daarvan gevoerd, waar hij scherp bewaakt werd door de Toearegs, die bij vieren tegelijk moesten waken en hem in het oog houden, met de sabel in de vuist, en met het strikte bevel, bij de eerste verdachte beweging toe te slaan.

Raffles echter had er niet aan gedacht een poging tot ontvluchting te wagen onder deze omstandigheden.

Daarom sliep hij iedere nacht vast en rustig, de enkels aaneengeklemd, en om hem heen zaten roerloos vier Toearegs, terwijl de scherpe klingen van hun sabels blonken in het licht van de kleine olielamp, die aan de middenste tentpaal was opgehangen.

Het was tegen het vallen van de avond van de derde dag, dat de ruitertroep het kleine plaatsje Djerakia binnentrok.

In de toenemende duisternis tekenden zich op een afstand van niet meer dan enkele mijlen de grillige vormen der bergen af, en men kon duidelijk het klateren horen van de stroom, die daarginds in het noorden zijn bron had, en langs het plaatsje stroomde, om zes mijlen verder plotseling in het zand als vermoord te worden en in de bodem te verdwijnen op die raadselachtige wijze, die nog steeds niet geheel en al is opgehelderd.

Het plaatsje telt omstreeks zeshonderd inwoners, die echter die troep Toearegs zonder enige geestdrift ontvingen, en zich voorzichtig binnenshuis hielden, reikhalzend uitziende naar het ogenblik,

waar die bloeddorstige, ongewenste gasten weer zouden vertrekken, al was het dan ook met medeneming van een paar stuk vee, en wat paarden en kamelen, als het niet anders kon.

En dan zouden de inwoners zich nog gelukkig prijzen, wanneer het daarbij bleef, en niemand vrouw of dochter behoefde af te staan, zoals maar al te vaak geschiedde bij het doortrekken van die woeste horden.

De Toearegs wisten wat die stilte te beduiden had, en zij grijnslachten, zodat al hun puntig bijgevijlde, zwart gemaakte tanden te zien kwamen.

Het deed hun goed, dat die onnozele dorpsbewoners bang voor hen waren.

Morgen zouden zij wel zien, of er niets te halen viel, vee, paarden, of mooie vrouwen.

Wat Raffles betreft, hij kende dit plaatsje zeer goed, zoals hij de gehele omtrek kende.

Want het was inderdaad dicht bij Djerakia, dat hij, een aantal jaren geleden, een deel verborgen had van een grote hoeveelheid goud en diamanten, die hij enige tijd daarvoor ontdekt had in een kelder bij Tomboektoe, misschien wel achtergelaten door een later gesneuveld officier of soldaat van Montgomery's leger.

In het nauw gedreven, destijds, door de Engelse politie, had Raffles op zijn beurt, niet beter weten te doen, dan de schat hier achter te laten.

Het was hem een raadsel, hoe Lupin dit ooit had te weten kunnen komen.

Het was mogelijk dat een inwoner hem had bespioneerd, zonder dat hij het wist, maar waarom had die man dan van zijn wetenschap geen gebruik gemaakt, door de begraven schat weg te halen?

Nu, hoe dit ook mocht zijn, Lupin kende het feit, hij kende alleen de plek niet.

Raffles begreep, dat thans het ogenblik ging naderen, waarop hij over al zijn geestkracht zou moeten beschikken, misschien wel de dood onder het oog zou moeten zien.

Djerakia bestaat uit niet veel meer dan een rechte straat, ter weerszijden bezet met lage, vierkante huisjes van

slechts één verdieping, opgetrokken uit riet en bamboe, dat met een soort kalk bepleisterd is, en vervolgens geel of wit geschilderd. Slechts enkele palmbomen groeiden in de onmiddellijke nabijheid, verder wat vijgebomen, cactussen en hoog gras, dat een geelgroene kleur had en dat zo droog en hard was als hout.

Het spreekt vanzelf dat zelfs dit weinigje groen, deze paar dozijnen bomen, daar niet hadden kunnen groeien als er geen water was geweest.

Maar het plaatsje heeft een bron, die maar zelden opdroogt en die gevoed wordt door een van die geheimzinnige, onderaardse stroompjes waarvan wij reeds gewaagd hebben.

Op een afstand van bijna twee kilometers begonnen de eerste uitlopers van het gebergte, maar nog slechts in de vorm van lage heuvels, diep onder het zand bedekt, en die er uitzagen als reusachtige golven, die gestold waren tot onbeweeglijkheid.

Heel in de verte, ternauwernood zichtbaar voor het blote oog, verhieven zich de kammen van het gebergte, en verder was er niets anders te zien dan zand en nogmaals zand.

De troep, aan welks hoofd Sid Fedoel Gabbas reed, werd begroet door 'n groot aantal vrouwen en kinderen, en Raffles begreep, dat het de vrouwen moesten zijn van de Toearegs zelf, daar de inwoners van het stadje wel niet zulk een luidruchtige verwelkoming op touw zouden hebben gezet.

De meeste vrouwen waren jong, zelfs zeer jong nog, veertien of vijftien jaar, en er waren buitengewoon knappe meisjes onder, met hun lichtbruine gelaatskleur, en hun fonkelende, gitzwarte ogen. Enkele hadden de tanden nog niet zwart gemaakt, en zij schenen zelf niet te begrijpen, hoeveel mooier zij waren dan hun rasgenoten, die hun prachtige, blinkend witte tanden, vervormd hadden door ze tot een punt te vijlen, en ze rood of zwart hadden gekleurd.

Die vrouwen omringden dadelijk luid kakelend de Toearegs, en drie of vier van hen wierpen zich vol eerbied plat op de grond neer voor Sid Fedoel Gabbas, op gevaar af, onder de hoeven van

zijn paard te geraken.

Het duurde echter niet lang of er mengden zich onder de vreugdekreten uitroepen van verbazing en schrik, en vijf minuten later was de oorzaak van dat gejammer bekend: er bleken drie Toearegs op het appèl te ontbreken.

Bij een troep van honderd mannen mist men niet zo gauw drie bepaalde personen, en zo was het dan ook verklaarbaar, dat men nu, zij het dan ook met enige schrik en verwondering, tot de ontdekking kwam dat drie der mannen mankeerden.

De vrouwen werden echter al spoedig getroost met de mededeling, dat zij waarschijnlijk onderweg enig wild hadden bespeurd, en zich van de troep hadden afgezonderd om het na te jagen.

Het druiste wel in tegen de strenge orders, en de aanvoerder leek dan ook zeer streng en dreigend, maar men achtte dit de enige verklaring en als de Toearegs levend terugkeerden, dan zouden zij wel merken wat het zeggen wilde, de bevelen van de strenge, wrede aanvoerder in de wind te slaan.

Even voor men het dorp binnentrok werd Raffles gedwongen om af te stijgen, zijn handen werden hem nu stevig op de rug gebonden. Hij had geen woord gemist van wat er zoëven gesproken was, en wie de betekenis had weten te ontraadselen van de flauwe glimlach om zijn lippen, die zou begrepen hebben hoe Raffles op zijn beurt de afwezigheid van die drie Toearegs verklaarde.

Bijna zeker was dit het werk van Brand en Henderson geweest, zijn trouwe vrienden zouden hem niet in de steek laten, en hij wist dat hij op hen zou mogen rekenen, nu hij in zulk groot gevaar verkeerde.

Wat het verraden betreft van de plek, waar hij zijn schat begraven had, hij dacht er zelfs geen ogenblik aan. Op het woord van een man als Lupin kon men niet vertrouwen, en al zou deze hem het leven en de vrijheid beloven, indien zijn vijand hem de schat uitleverde, het mocht de vraag heten of hij die belofte zou nakomen, en die lastige, machtige tegenstander niet door sluipmoord uit

de weg zou laten ruimen.

Hij zou dus stellig moeten sterven, tenzij zijn beide vrienden in de onmiddellijke nabijheid waren, en zich een kans wisten te scheppen tot hem door te dringen. Raffles wist evenwel hoe moeilijk dit zou zijn, schier onmogelijk, en dus bereidde hij zich als een dapper man voor op het onvermijdelijke einde. Te dikwijls had hij de dood onder de ogen moeten zien, om bevreesd te zijn voor zijn komst.

Hij stond nu onbeweeglijk op het grote, ronde plein, dat zich omstreeks halverwege de enige straat bevond, die alleen maar als zodanig kenbaar was, omdat zich aan weerszijden lage huisjes bevonden, en zijn blikken gingen onderzoekend rond.

Daar, ver in het noorden, waar de uitlopers der bergen begonnen, was de plek, waar hij het goud, de juwelen en de sieraden verborgen had, en wel zo goed, dat slechts het toeval de schat zou kunnen doen ontdekken.

Al zocht men er met een ruitertroep van honderd man, maanden en jaren naar, men zou ze niet kunnen vinden, en dat wist Raffles zo goed, dat hij kalm glimlachte.

Men had hem echter voortdurend scherp in het oog gehouden, want hij hoorde aanstonds een stem dicht bij zijn oor, en toen hij rustig het hoofd omwendde, keek hij in de flikkerende, zwarte ogen van Fedoel Gabbas, die hem toebeet:

— Je zult niet lang meer glimlachen, ongelovige hond, wanneer je niet spoedig besluit ons de plek aan te wijzen, waar je de schat hebt begraven. Het komt mij voor dat je onze gebruiken kent?

— Ja, ik had het voorrecht, geruime tijd in dit land te reizen, antwoordde Raffles, in het dialect dat de aanvoerder gebruikte. Gij ziet wel dat ik zelfs uw taal een weinig spreek.

— Dan zul je ook weten, welke middelen wij weten toe te passen om hen, die niet willen spreken, de tong wat losser te maken?

— Ik weet, Fedoel Gabbas, dat gij Toearegs in vindingrijke wreedheid

slechts weinig achter staat bij de Chinezen, die meesters zijn in de kunst van het martelen, antwoordde Raffles bedaard. Maar monsieur Lupin heeft u zeer slecht ingelicht aangaande mijn hoedanigheden, goede zowel als slechte, als gij denkt dat mij dit vrees kan aanjagen. Mijn ja is ja, mijn neen is neen. Heb ik eenmaal gezegd dat ik u de plek niet zou aanwijzen, dan zult gij ze ook uit mijn mond niet vernemen.

Gabbas keek Raffles geruime tijd strak aan, en zei toen kortaf:

— Wij zullen zien.

Hij draaide zich om, en verjoeg met enkele ruwe woorden zijn vier vrouwen, die nieuwsgierig, toch ook wel wat angstig naderbij waren geslopen om naar de gevangen giaur te zien, met zijn trotse, edele houding, en die nu verschrikt wegstoven, onder de dreigende blik van hun heer en meester.

Er klonken een paar scherpe bevelen, en de vrouwen moesten de tenten en al het huishoudelijk gerei, dat meestal werd meegevoerd, vlug inpakken en opladen, want men zou verder trekken naar het noorden, tot aan de voet van het gebergte. De aanvoerder begreep natuurlijk heel goed, dat Raffles niet zo dwaas zou zijn geweest, een kostbare schat te begraven midden de woestijn, aan de voet van een palmboom, of dicht bij de bron, met de wetenschap dat de eerste de beste samoen de plek onder een laag van twee of drie meters fijn zand zou kunnen bedelven.

Elkaar luid toeroepend liepen de vrouwen rond, dreven de kamelen bijeen, die snel beladen werden, en een half uur later reeds, toen de woestijn al gehuld was in die zonderlinge paarse schemering, welke men alleen in die streken aantreft, trok de grote troep weer verder, naar het noorden, ofschoon nog altijd de drie Toearegs niet waren komen opdagen.

De maan scheen helder en vol aan de klare hemel, als kristal fonkelden de sterren, en het werd reeds koel onder de invloed van de grote uitstraling, toen de troep ongeveer anderhalf uur later weer stil hield, en nu blijkbaar voor goed, aan de voet van de bergen, die

zich dreigend en somber verhieven, en in welker kloven en ravijnen de maan, grillige, angstaanjagende schaduwen wierp.

Onmiddellijk werd het kamp in gereedheid gebracht, met 'n vlugheid, welke men alleen bij nomaden aantreft, gewend om hun gehele leven zwervend door te brengen.

Dicht bij een groepje palmbomen, waarvan de kruinen zacht ruisten in de nachtwind, werd de grote tent van Fedoel Gabbas opgericht. Het tentdoek was vervaardigd uit dicht ineen geweven linnen, versierd met vuurrode stroken en kwasten, en het werd opgehouden door twee schuins geplaatste staken, met vergulde knoppen, waaronder witte paardenstaarten afhingen, bij wijze van versiering.

Kampvuren werden ontstoken van gedroogde kameelmest, die een doordringende stank verspreidden, waarna aanstonds in aarden potten, de soep van hertenvlees en de nationale koeshoesh bereid werd.

Men had Raffles, wiens handen nog altijd op de rug gebonden waren met koorden van gespleten rottan, aan een der palmbomen vastgebonden, en de aanvoerder kwam nu nogmaals voor hem staan, ditmaal in gezelschap van Lupin en begon langzaam:

— Ik denk, blanke, dat wij nu dicht in de nabijheid zijn van de bewuste plek. Is het zo niet?

— Alles is betrekkelijk, antwoordde Raffles rustig. Allah zelf heeft u dat reeds geleerd. Sommigen zullen 't dichtbij noemen, anderen weer veraf.

Een ogenblik scheen het alsof de Toereg zich niet zou kunnen beheersen. Hij deed een woeste greep naar het gevest van zijn zwaard, dat met fijn riet omvlochten was, en trok het ten halve uit de schede, maar Lupin hief kalm de hand op, en zei:

— Dat zou ons niet veel verder brengen, Sidi Gabbas. Want een dode kan ons de plek niet aanwijzen, en ik heb niet veel lust er weer lang naar te gaan zoeken.

— Aha. Dat heb je dus al eens ondernomen, Lupin? vroeg Raffles, dit-

maal in het Frans.

— Daarvan maak ik volstrekt geen geheim, antwoordde Lupin schouderophalend. Een jaar geleden ongeveer heb ik er met deze bruine vriend naar gezocht, ongeveer een maand lang. Ik beken dat ik toen reeds begon te geloven, dat mijn zegslieden mij maar wat op de mouw hadden gespeld, maar zij bezwoeren, dat de schat er moest zijn, en ik ben nu wel verplicht hen te geloven. Komaan, Raffles, zou je nu niet liever eieren kiezen voor je geld?

— Neen, Lupin, antwoordde Raffles bedaard.

De Toereg was nog wat naderbij gekomen, met een dreigende uitdrukking op zijn gebruind gezicht, en vroeg nu spottend:

— Je hebt zeker honger, Engelsman?

— Ik kan niet ontkennen, dat een smakelijke karbonade, wat salade van palmknoppen en wat vers brood mij welkom zouden zijn.

De Toereg grinnikte, zodat al zijn tanden te zien kwamen, zwart en scherp, en antwoordde toen:

— Nu, we zullen je te eten geven. Ik wil geen tijd meer verliezen. Je zult op je wenken bediend worden.

Hij wenkte een zijner vrouwen, een knappe meid van zeker nog geen zestien jaar, die naderbij kwam, de ogen gevestigd op het gelaat van Raffles.

Gabbas richtte een kort bevel tot haar zij snelde weg, keerde een ogenblik later terug met een houten kom, waarin zich kleine stukjes vlees bevonden, drijvend in een geurige bouillon. Zij trad met die kom vlak voor Raffles, en begon hem de stukjes vlees achtereenvolgens in de mond te steken, terwijl haar mooie fluweelzwarte ogen strak op zijn gelaat bleven gevestigd.

Raffles proefde onmiddellijk dat het vlees sterk gepeperd was en bovendien zout.

Het was alsof hij voorzag wat zijn vijanden van plan waren, want hij zei reeds na vijf, zes stukjes, dat hij genoeg gegeten had en verzocht alleen om wat brood.

Men bracht hem een stuk bruin brood; het was sterk gezouten.

Raffles keek Gabbas strak aan, wendde toen het hoofd af, en weigerde verder voedsel.

Hij werd losgemaakt van de boom, maar zijn handen en voeten bleven stevig aaneengebonden, en men stond hem toe te gaan slapen aan de voet van de palmboom. Zes mannen bewaakten hem om beurten, die in een kring om hem heen zaten, en Raffles begreep wel dat er aan ontvluchten niet te denken viel.

Lange tijd bleef hij wakker liggen.

Vanwaar hij lag kon hij een grote strook zand overzien, overgoten door het schijnsel van de maan. Nu en dan zag hij gedaanten van Toearags langzaam heen en weer schrijden, met het geweer in de arm. Dat waren de wachtposten, en scherp tekenden zich hun donkere schaduwen af op het zand.

Raffles dacht aan Brand en Henderson. Zij moesten erin geslaagd zijn te ontkomen, en drie hunner vijanden te verslaan, anders zouden de andere patrouilles, die zich nog bij de troep hadden kunnen voegen, zeker wel gerapporteerd hebben wat er geschied was. Ieder van die troepjes dacht natuurlijk van het andere, dat het de beide blanken wel zou hebben gevat, en toen zij bijna een dag later de hoofdtroep hadden ingehaald, was het natuurlijk te laat om nog terug te keren, terwijl Lupin meende dat de beide helpers van Raffles de vlucht hadden genomen.

Raffles luisterde scherp toe, telkens verwachtend dat hij het bekende gefluit van de merel zou horen, maar hij luisterde vruchteloos.

Misschien begrepen Brand en Henderson wel, zo bedacht hij, dat het een onmogelijke onderneming zou zijn, op deze open plek een poging te wagen om hem te bevrijden. Kilometers ver strekte de vlakke zich uit in het zuiden, vanwaar zij toch moesten naderen, en de waakzame Toearags zouden hen dadelijk zien, bijna even goed als bij dag, zo helder was het licht van de volle maan.

Hier moest met list worden te werk gegaan, en Brand zou wel zo verstandig zijn, geen overijlde dingen te doen, die

hun alle drie de dood konden brengen.

Er moest daarginds in de bergen wel ergens een plek zijn, vanwaar men in het kamp kon neerkijken, en wie weet bevonden zijn beide trouwe vrienden zich daar wel, en konden zij zien waar hij was.

De nacht verstreek echter, de vermoënis deed zich gelden, en eindelijk sliep Raffles in. Maar nog voor de dag aanbrak werd hij wakker, door een hevige dorst gekweld. Hij vroeg om water, maar het werd hem geweigerd. Berustend haalde Raffles de schouders op. Hij wist wat dit alles betekende. De zon kwam op, en daarmee de hitte, er kwam leven in het kamp, vrouwen liepen schuw voorbij, thans het gelaat gesluiert, zodat alleen hun gloeiende ogen zichtbaar waren, en de ochtendmaaltijd werd bereid. Deze bestond uit een soort beschuit en schapenkaas.

Raffles kreeg van de droge beschuit te eten, die hij slechts met moeite kon doorslikken, en toch at hij er zoveel van als hij kon, vastbesloten zich tot het uiterste tegen zijn vijanden te verzetten, en begrijpend dat hij daartoe niet al te slap zou moeten zijn.

De aanvoerder kwam uit zijn tent te voorschijn, rekte zich uit, kwam op Raffles toe, keek hem een kort ogenblik spottend grijnslachend aan, en sprak vervolgens met Lupin, die ook zoëven uit zijn tent was gekomen, en langzaam bevestigend met het hoofd scheen te knikken op een vraag van Gabbas.

Beiden keerden weer terug, en Lupin vestigde zijn zonderling lichtende ogen op het gelaat van Raffles, zeggende:

— Raffles, wij vragen het je thans voor de laatste maal, en ik wijs er je op, dat het antwoord voor jou het einde kan betekenen, of je ons de schat wilt aanwijzen.

— En voor de laatste maal antwoord ik neen, Lupin, antwoordde Raffles vast.

— Wij zullen zien hoever je koppigheid gaat, schreeuwde Lupin woest. Vooruit, mannen! Aan het werk, begraaft hem.

HOOFDSTUK IV

SULEIKA

De Toearegs begrepen klaarlijklijk onmiddellijk wat er van hen verlangd werd en wat er nu ging geschieden, want een viertal hunner nam korte spaden ter hand en begon vol ijver een gat in het hete zand te graven, omstreeks een halve meter in doorsnede, en omstreeks een meter diep.

Raffles was even verbleekt, want hij kende de gebruiken der wrede woestijnrovers, maar onmiddellijk herstelde hij zich weer. Hij wilde niet, dat zijn doods-vijand hem op de geringste zwakheid zou kunnen betrappen, zelfs niet in het gezicht van een verschrikkelijke martel-dood.

Toen de kuil bijna gereed was, vreesde hij een ogenblik, dat men hem de oogleden zou afsnijden, zoals menigmaal gebeurt bij de Chaamba's, als zij ver-raad willen straffen. De ter dood veroordeelde wordt dan in het zand begraven, waaruit alleen zijn hoofd steekt, men snijdt hem van tevoren de oogleden af, en daar hij nu de ogen niet meer kan sluiten, sterft hij onder de afschuwelijkste pijnen, door de invloed van de brandende zon, die hij onmogelijk kan ontgaan. Meestal zijn de ongelukkigen nog voor het vallen van de avond razend krankzinnig. En dan maakt de dood een einde aan hun lijden.

Wie weet had Raffles het alleen te danken aan de omstandigheid, dat hij juist over zijn geestelijke vermogens moest beschikken, dat men dit uiterste niet toepaste.

Toen de kuil diep genoeg was, werd Raffles aangegrepen en er met gebonden voeten, nog steeds rechtstandig, ingeplaatst, waarna het zand om hem heen weer werd aangestampt. Men had zijn armen langs zijn lichaam gebonden, en hij stak alleen met de schouders en het hoofd boven het zand uit.

Reeds nu kwelde hem een hevige dorst.

Maar al die tijd bleef hij Lupin onverschrokken aankijken, als wilde hij hem tarten, en al voelde hij een zware drukking op de borst, al ging zijn ademhaling moeilijk, hij glimlachte niettemin, en zei:

— Ik dacht wel dat dit middel zou worden toegepast, Lupin. Nu, ik moet zeggen dat het je waardig is. En geloof je dat dit mij tot spreken kan dwingen? Beproof het dan maar.

Lupin uitte een vloek, en snauwde een kort bevel. Een vrouw, hetzelfde mooie meisje, hetwelk Raffles de dag tevoren het zoute vlees gevoerd had, kwam aanlopen met een aarden kom vol fris bronwater, en plaatste die zo dicht voor het gelaat van Raffles, dat zijn lippen bijna de komrand konden bereiken.

Bijna, maar toch niet geheel en al.

Raffles zag dat de lichtbruine handen met de roodgeverfde nagels van het meisje heel even trilden, toen zij de kom voor hem neerzette. Hij glimlachte, en zei in haar eigen taal iets vriendelijks tot haar; de jonge vrouw uitte een zachte kreet, stond haastig op uit haar gebukte houding, en snelde weg, de tent van haar heer en meester binnen, die een dreigend gegrom had doen horen, als van een hond die getergd wordt.

Intussen was de zon reeds hoger aan de hemel gerezen, en de hitte werd bijna onduelbaar.

Hoe sterk Raffles ook was, lichame-lijk en geestelijk, hij begreep wel dat hij deze onmenselijke pijniging met ongedekt hoofd, staande in een kuil, terwijl het fijne zand hoe langer hoe meer hem als in een tang vatte, onmogelijk langer dan enkele uren zou kunnen uithouden. Hij versmachtte nu reeds bijna van dorst maar dat was niet het ergste. Het verschrikkelijke was die meedogenloze zon, die aanstonds haar stralen loodrecht op zijn onbeschermd hoofd zou neerzenden,

en hem gek zou maken, of hem zou doden.

Lupin keek met een blik vol haat en spot op hem neer, en zei toen:

— Nu zullen wij je een uurtje overlaten aan je eigen gedachten, geachte collega, en dan komen wij nog eens informeren hoe het met je staat, en of die gedachten misschien veranderd zijn.

— Nooit, zei Raffles rustig.

— Wij zullen wel zien, hernam Lupin met een blik, vol dodelijk venijn op de weerloze tegenstander. Dat hebben anderen gezegd, in dezelfde toestand, en zij hebben geen woord kunnen houden. Het is duidelijk, dat je niet weet wat het eigenlijk is, Raffles. Maar over een uur zul je het weten, en ik hoop alleen maar dat je dan nog de kracht zult hebben tot spreken, en ons de plek zult noemen. Je kunt natuurlijk roepen, om ons te waarschuwen dat je je bedacht hebt. Je houdt je nu goed, je vervloekte trots dwingt je ons te tarten, ellendige Brit, maar wij zullen eens zien, hoe lang die trots het uithoudt.

Met een woedende beweging spuwde hij zijn doodsvijand in het gelaat.

Raffles werd bleker dan een dode, en het leek of hij een wanhopige beweging maakte om zich te bevrijden, en die onduidbare belediging terstond te wreken.

Maar het zand vatte hem als in een stalen pantser, en hij zei afgemeten, zijn grijze ogen vol haat op het gelaat van de lafhartige schurk:

— Dat zal ik nooit vergeven, Lupin. En eenmaal zul je je dit berouwen.

De Franse bandiet haalde grijnslachend de schouders op, en een ogenblik daarna verwijderden zich allen, op twee Toearegs na, die op enige afstand de wacht hielden, ofschoon dit volkomen overbodig mocht heten. Zelfs al was Raffles geheel vrij geweest in zijn bewegingen, dan nog zou het hem onmogelijk zijn geweest, zich los te maken uit de knellende omhelzing van het zand, dat hem dreigde te verstikken.

Waarschijnlijk waren de Toearegs voornemens te gaan jagen, misschien wel een strooptocht te ondernemen, of een onderzoek in te stellen in de bergen.

Alsof een brandmerk hem geschroeid

had op het voorhoofd, zo voelde Raffles de plek branden, waar Lupin hem in het gelaat had gespuwd.

Een kort ogenblik sloten zich zijn ogen.

Zou dit het einde zijn?

Zouden hitte en dorst hem niet waanzinnig maken? Wanneer zou het einde komen, binnen een uur, vanavond misschien pas? En waar waren zijn vrienden? Waren zij in de buurt, en zouden zij hem nog te hulp kunnen komen?

In zijn onbeweeglijk hoofd dwaalden zijn ogen zover mogelijk over het kamp. Hij zag een twaalftal grote tenten, de grote tent van het opperhoofd, hij zag de groepjes palmbomen, en dan verder het gebergte, dat grillig oprees, met zijn kloven, zijn diepe ravijnen, en hogerop zijn bossen van eikenbomen.

De Toearegs moesten deze plek goed kennen, en er reeds meermalen geweest zijn, want Raffles zag nu hoe wel bijna zestig mannen zich op de ruggen van hun paarden wierpen, en langs de voet van de bergen de vlakke insnelden, waarschijnlijk om op jacht te gaan.

In het tentdorp bleven er niet meer over dan ten hoogste dertig of veertig mannen, die nu bijna allen neergehurkt zaten voor hun tenten, en aan hun vrouwen het werk overlieten om de kamelen te voederen en te drenken, kleren te herstellen, en de tuigen der paarden na te kijken.

Wat er achter hem was, dat kon Raffles natuurlijk onmogelijk zien, en hij kon er zelfs bijna niet meer in slagen, het hoofd een heel wienigje terzijde te draaien, want reeds begonnen zijn halspijnen hem pijn te doen.

Hij kon dus ook niet zien, dat uit de tent, die aan het opperhoofd toebehoorde, en die zich schuin achter hem bevond, een vrouw te voorschijn trad, naar het uiterlijk te oordelen nog een meisje die aandachtig om zich heen keek, en daarop, met een kruik bevallig op het donkere hoofd gesteund, in zijn richting kwam, om zich naar de bron te begeven.

Zij beschreef een kleine boog, ging langs een der wachters, en nu pas zag Raffles die fraai gevormde gedaante, de pantalon van witte zijde, de fijne bruine

enkels, versierd met gouden ringen en de kleine voetjes, waarvan verscheidene tenen ook kostbare ringen droegen.

Zij kwam onverschillig aanlopen, met haar bevallige gang als van een hinde, en toen, Raffles meende eerst dat het bij toeval, dat het bij ongeluk moest zijn, toen stiet zij in het langsgaan, snel en handig met een van die kleine voetjes de aarden drinkkom wat dichterbij de lippen van de man, die tot een langzame marteldood veroordeeld was.

Zij keek zelfs niet naar hem, maar ging met dezelfde gang verder.

Raffles, gekweld door een onuitstaanbare dorst, zette onmiddellijk zijn tanden in de rand van het bakje, en begon te drinken, terwijl hij met behulp van zijn mond, de bak een weinig meer deed hellen.

Hij had het water reeds ten halve opgedronken, en het was als een zalige verrukking, die zich in hem uitgoot het was als een nieuw leven, dat door zijn aderen stroomde, toen een van de wachters het zag, haastig naderkwam, en met een achter in zijn keel gegromde vloek de bak weer achteruitschoof.

Dat was weer drie uren verloren met die vervloekte giaur.

Hij keek argwanend rond, en zag Suleika, de lievelingsvrouw van Fedoel Gabbas met haar kruik op 't hoofd naar de bron gaan.

Wantrouwend keek hij haar na. Toen hervatte hij zijn plaats, op een tiental meters afstand en hield zich slapende.

Er verliepen omstreeks tien minuten, en toen keerde Suleika terug van de bron, en opnieuw voerde haar weg haar langs de rampzalige gevangene. Toen zij zag, dat de bak buiten het bereik van zijn mond was, schoof zij met een haast onmerkbaar beweging van de voet, opnieuw in het langsgaan, de kom wat dichterbij het hoofd van Raffles.

Maar nu had de man die zich zo sluw slapende hield, het gezien; hij stond op, kwam dreigend naderbij, en zei bars:

— Wees voorzichtig Suleika. Bedenk dat gij u blootstelt aan de toorn van uw heer, als gij tegen zijn bevelen handelt.

De jonge vrouw wierp de man slechts

een koele, verachtelijke blik toe en ging toen met trots opgeheven hoofd verder. De man slingerde met een woeste beweging de kom weg, die Raffles in die tijd geheel had kunnen ledigen.

Raffles vroeg zich af hoe het mogelijk was, dat een paar slokken water een mens, die het leven reeds vaarwel had gezegd, en die op het punt stond de dood als een verlossing aan te roepen, konden opwekken tot nieuwe kracht, tot een nieuw leven. Het bloed stroomde weer snel door zijn aderen, de drukking was weggenomen van zijn keel. Wel klopte zijn hart nog altijd met veel te krachtige slagen, door de heftige druk van het zand, en achter zijn ogen voelde hij een intense gloeiing, teweeggebracht door de brandende zon op zijn ongedekt hoofd.

Hij wist ook wel dat op deze wijze de dood onvermijdelijk moest komen, maar het waren toch enkele kostbare uren gewonnen, en wie weet wat er in die tijd kon gebeuren.

Bijna 'n uur verstreek. De zon brandde fel op het rode zand, en de hitte werd weer ondraaglijk.

Een paar malen was Suleika voorbijgegaan, en Raffles zag iets in haar donkere ogen, dat sprak van meer dan medelijden. De zon had haar middaghoogte bijna bereikt, toen zij opnieuw uit de grote tent trad, die zij met haar heer en meester en nog vier andere vrouwen deelde, en nu had zij een groot palmblad bij zich, en dit stak zij zo bij het hoofd van Raffles in het zand, dat de schaduw ervan het beschermde.

Onmiddellijk kwamen de twee Toearegs nader om het blad weer te verwijderen, maar de vrouw richtte zich hoog en trots op en zei, zich tot de eerste wachter wendend:

— Ik waarschuw je, sleiman. Bedenk wie ik ben. Het geschiedt op mijn verantwoording. Ik zal de heer zelf zeggen wat ik deed. Ik wil niet dat deze man zo sterft.

De Toeareg scheen nog even in beraad te staan, maar toen bedacht hij zich dat deze vrouw de dochter was van 'n machtige Sheik, dat zij de lievelingsvrouw was van de aarveerder, en dat zij slechts

grote invloed op hem had gehad, terwijl de andere vrouwen nog altijd verkeerden in die staat van dienstbaarheid en halve slavernij, zoals ze daarginds reeds eeuwen bestaat, van het oogenblik dat de eerste Arabier door de woestijn trok.

Hij bromde iets, wierp een blik vol haat op de blanke en nam toen zijn post weer in, vastbesloten om de gehele verantwoordelijkheid op Suleika te doen neerkomen.

Toen ook de andere man zich verwijderd had, hurkte de jonge, schone vrouw voor die man neer, van wie zij niets anders kon zien dan het door de zon geblakerde hoofd en vroeg zacht:

— Lijdt gij veel, vreemdeling?

— Het is mij nu beter, antwoordde Raffles, en hij deed een pijnlijke poging om te glimlachen. Zonder uw toedoen zou de zon mij waarschijnlijk spoedig geroosterd hebben als een kreeft. Die schaduw is verkwikkend en heilzaam. Maar neem dat blad weg. Gij stelt u mijnentwege aan een groot gevaar bloot, en dat wil ik niet.

— Ik neem het blad niet weg, zei Suleika eenvoudig. En ik vrees Sid Fedoel Gabbas niet.

Zij wong de kleine, bruine handen als wanhopig, door het denkbeeld dat zij deze man niet zelf, geheel alleen kon uitgraven, en hernam heel zacht:

— Wenst gij iets? Wilt gij wat eten? Wilt gij nog water? Zeg mij wat ik voor u kan doen.

— Ik zou alleen wensen, dat ik hier vandaan was, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. En dat zal bezwaarlijk gaan, dat weet ik wel.

De jonge vrouw scheen in diep nadenken te verzinken, terwijl haar mooie, fluweelzwarte ogen steeds op het gelaat van de ander bleven gevestigd, en toen ging zij opeens haastig fluisterend voort, na een snelle blik om zich heen te hebben geworpen:

— Als gij slechts bevrijd zoudt kunnen worden uit die kuil, dan zou ik u misschien wel weten te redden. Suleika kent de streek heel goed, vreemdeling. Zij kent er alle geheimen van. Hier dichtbij is een bergkloof, lang als de eeuwigheid, en die weet ik te vinden.

Niemand anders weet het wellicht. Reeds als kind vermaakte ik mij er mee, dat diepe ravijn op te zoeken, waarheen een weg voert, dwars door het gesteente heen. Eenmaal daar, zoudt gij veilig zijn, want het is onmogelijk af te dalen in die spleet, daar de wanden heel hoog en heel steil zijn.

Raffles had grote moeite, alles op te vangen wat zij zei, zo zacht sprak zij, maar hij begreep toch dat zich hier misschien een kans op redding aanbood. Toch verzette zich zijn ridderlijk gemoed tegen de gedachte, dat die vrouw misschien haar leven op het spel zou zetten om zijnzientwille en hij zei daarom hoofdschuddend:

— Dat moogt gij niet doen. Ik wil niet dat gij u in gevaar begeeft, uw heer, Fedoel Gabbas, zou mijn vlucht op u wreken.

— Dat kan mij niet schelen, zei Suleika rustig. Ik heb hem niet lief. De dood jaagt mij geen angst aan. Hij heeft mij van mijn vader geroofd, vijf maanden geleden, en daarbij heeft hij mijn broeder gedood. Ik haat hem.

Het bleef een oogenblik stil, en Raffles keek in het opgewonden, thans door wraakzucht vertrokken, lichtbruine gelaat, daar vlak voor hem.

Suleika echter ging voort:

— Ik ben de dochter van een Sheik, vreemdeling, en ik had de zoon van een Sheik moeten huwen, en niet die rover der woestijn, die de karavanen aanvalt, en het bloed van onschuldigen vergiet. En daarom wil ik u redden, o, niet daarom alleen, liet zij er snel op volgen, alsof zij werkelijk iets als teleurstelling ontdekt meende te hebben op het gelaat van Raffles, die echter inderdaad geen spier van zijn gezicht vertrokken had. Gij zijt onrechtvaardig behandeld, zij hebben zich allen tegen u gekeerd, en ik bewonder uw moed, om de plek van uw schat niet te verraden.

Een oogenblik rees er iets als wantrouwen op in het hart van Raffles. Was die vrouw misschien niet een uitstekende comediante? Was zij misschien afgezonden door Fedoel Gabbas, om hem uit te horen, om hem langs slinkse wegen over te halen, haar de plek toe te vertrou-

wen waar het goud was?

Het was alsof zij raadde wat er in hem omging, want zij stond langzaam uit haar gehurkte houding op, terwijl er een smartelijke trek om haar mooie, naar westerse begrippen misschien wat te volle mond verscheen, en zei toen zacht:

— Je vertrouwt mij niet, vreemdeling. Suleika zal gaan en u niet langer lastig vallen.

— Blijf, smeekte Raffles tot in zijn hart bewogen door die nederige onderworpenheid. Ik vertrouw je, Suleika. Ik leg mijn lot in jouw handen, die zijn als rozebladeren.

Het was alsof plotseling de zon door donkere wolken brak, toen de jonge vrouw weer voor hem neerknielde, en heel zacht fluisterde:

— Ik ben een vriendin van je, vreemdeling. Vertrouw op mij, en misschien zal ik je kunnen redden. Maar nu brandt de zon nog aan de hemel, bij daglicht, durf ik niets wagen. Zodra de schemering aanbreekt, met haar lange schaduw...

— Maar dan zullen de anderen terug zijn van de jacht, zei Raffles haastig.

Suleika dacht nog een kort ogenblik na, en besloot toen haastig:

— Zij zullen terugkeren, wanneer de zon de kim gaat kussen. Gij moet u houden alsof gij het einde nabij zijt.

— Maar de wachters zullen u aanstonds verraden.

— Vrees niets, Suleika is slim. De wakers zullen niet kunnen spreken, Suleika zal ze bedwelmen.

HOOFDSTUK V

HET GEHEIM VAN DE ROTSKLOOF

Raffles had alle reden om te vermoeden, dat Suleika inderdaad een uitmuntende toneelspeelster was, want zij stond plotseling op, alsof hij haar zo even diep beledigd had, haar ogen fonkelden, en zij sloeg hem met de kleine hand in het gelaat, toen stond ze trapvelvoetend op, balde de vuisten tegen hem en zei op dreigende toon een paar woorden in een ander dialect, dat Raffles niet verstond.

Maar zij schenen hun uitwerking niet te missen, want de beide wakers begonnen te grijnslachen, vol leedvermaak; het volgende ogenblik zweefde Suleika als het ware heen, licht van voet, en verdween als een getergde koningin in de tent van Gabbas.

De uren verstreken. Raffles geraakte in een soort halve bewusteloosheid.

De bloedsaandrang naar de hersens deed zijn slapen kloppen, en nu en dan zag hij vurige vonken, gloeiende zonnen voor zijn ogen verschieten, als een hels vuurwerk.

Maar hij had toch nog meer dan voldoende besef om te zien en te begrijpen wat er omging.

Hij zag, dat een paar vrouwen uit de grote tent kwamen, en met kruiken in de hand toeliepen op de wachters, die gretig dronken. Raffles vermoedde, dat er een soort palmwijn was in die kruiken.

Maar wat het dan ook mocht zijn, dit was zeker dat de drank een zeer eigenaardige invloed had op de beide Toearegs want zij maakten al gauw allerlei vreemde bewegingen en bleven toen strak als beelden op dezelfde plek zitten, met starrende ogen, die blijkbaar niets zagen.

— Nu, de kleine heks heeft het eerste gedeelte van haar belofte al gehouden, mompelde Raffles voor zich heen. Zij heeft blijkbaar iets door de wijn van die heren gemengd en zij zijn tot een staat van halve versuffing vervallen en zullen haar niet verraden. Geen van de anderen heeft, gelukkig, kunnen zien wat er voorviel. En nu is het mijn beurt om

mijn rol te gaan spelen, want ik geloof, dat ik daar de ruitertroep reeds hoor terugkeren.

Suleika moest het ook gehoord hebben want niet zodra waren de beide bewakers bewusteloos, of zij kwam aanlopen, nam met een snelle beweging het grote palmbiad weg, knikte Raffles ongemerkt toe, en verdween in haar tent, maar niet dan nadat zij de waterkom weer tot de rand gevuld had, Raffles snel wat had laten drinken, en toen de kom weer wat achteruit had getrokken.

Het was het heetste uur van de dag, alle mannen sliepen voor of in hun tenten, als het ware neergeworpen door de geweldige hitte, en niemand zag iets van haar weldaad.

Nauwelijks was zij de tent binnengegaan, of de troep die op jacht was geweest, keerde terug, zeer vermoeid, maar met twee fraaie herten en een paar buideldieren. Dadelijk was het kamp weer in rep en roer, de paarden werden ontzadeld, de herten werden gevild, en de vrouwen ontstaken een vuur, terwijl de jagers op hun beurt een welverdiende rust gingen nemen.

Gabbas en Lupin echter traden, na van hun paarden te zijn gesprongen, onmiddellijk op de gevangene toe, en toen hij dat hoofd zag, slap neerhangend, alsof het leven er reeds uitgeweken was, riep Lupin toornig uit:

— Heb ik je niet gezegd, Gabbas, dat je het te lang liet duren? Dat wij er bij hadden moeten blijven? Geen mens houdt zo iets uit. Ik geloof, dat hij al dood is.

— Welneen, ik sliep maar een beetje, klonk eensklaps een stem, en het was allesbehalve de stem van een dode. Integendeel, die man leek nog vol levenslust, terwijl hij Lupin half spottend, half medelijdend aanzag. Het is wat benauwd in mijn kuilt, maar voor het overige heb ik niet te klagen. Ik ben taaier dan je denkt, Lupin.

De Fransman was bleek geworden en beet de tanden op elkaar, terwijl hij woedend met de karwats zwaaide en gromde:

— Wij zullen wel zien. Je ziet er verdacht fris uit, mijnheer Raffles. Dat gaat

hier niet natuurlijk toe. Ik dacht eigenlijk, dat je al half geroosterd zoudt zijn en vreesde, dat je ons niet eens meer antwoord zoudt kunnen geven. Wat is er met je gebeurd? Hebben die luilakken dan niet goed opgelet? Hela, Sleiman en Ben'Aich. Waar zitten de honden? Bij mijn arme ziel, ik geloof, dat de sukkels slapen. Luister eens, Gabbas, ik kan je geen compliment maken over je ondergeschikten.

Lupin was onder het spreken naar Sleiman toegegaan, schudde hem heen en weer, schopte hem zelfs tegen de naakte schenen, de man scheen wel van steen te zijn, hij bewoog zelfs geen wimper, en Lupin wendde zich tot Fedoel Gabbas, die met een diepe rimpel in zijn voorhoofd zwijgend had toegezien, en vervolgde schamper:

— Nu, ik kan mij vergissen, maar ik geloof dat hier tijdens onze afwezigheid fraaie dingen zijn gebeurd in het kamp. Neem andere wachtposten, die wat beter wakker blijven, en neem er liever vier dan twee. Laat die schaal met water weghalen. Wij zullen eens zien wie aan het langste eind trekt. Staat hij dan werkelijk in verbinding met hogere machten, dat hij, niet in staat om een lid te verroeren, ons nog tarten durft?

Hij had deze laatste woorden bijna gillend van woede uitgeschreeuwd, en hief zijn karwats van gevlochten leder op, alsof hij er de weerloze tegenstander mede in het gelaat wilde slaan, toen zich een slanke gedaante voor hem verhief, die hem strak aankeek, en zei:

— Zoudt gij werkelijk die weerloze man durven slaan? Bah, dan zijt gij laffer dan een oude vrouw. Ik verwonder mij, dat mijn heer vrienden als gij in zijn nabijheid duldt.

Lupin had de karwats laten zakken, keek Suleika een ogenblik achterdochtig aan, liet een kort lachje horen, en zei spottend:

— Aha. Nu weet ik vanwaar de wind waait. Zo, komt hij uit die hoek? Mijn waarde Gabbas, als je mijn raad wilt volgen, houd dan dit lieve katje wat beter in het oog, want ik vrees, dat deze blanke vreemdeling wat al te zeer in haar smaak is gevallen.

Het gelaat van de Toeareg vertrok van woede, maar Suleika had zich aanhalig aan zijn borst gevleid, en zei, terwijl haar tengeren vingers speelden met zijn baard:

— Geloof hem niet. Hij is jaloers. Hij liegt. Hij is woedend op die sukkel daar in het zand, die niets tegen kan doen, omdat hij zelf mij aangezien heeft met ogen, die mij begeerden, heer.

— Die dekselse, kleine toneelspeelster, dacht Raffles, vol bewondering voor de handigheid, waarmee de jonge vrouw nu wantrouwen zaaide in het hart van de Toeareg, en zich daarbij tevens zelf vrijpleitte. Verdeel en heers is zeker haar motto. Misschien zal dat kleine ding het nog ver brengen.

De zon begon nu te dalen, haar stralen zonken niet meer loodrecht op de aarde neer, en het duurde niet lang meer of het hoofd van Raffles bevond zich in de schaduw van een der dichtstbijgeplaatste tenten.

Nogmaals moest hij de schrandereheid bewonderen van Suleika, die, alleen maar om hem wat koelte te bezorgen, in gezelschap van de andere vrouwen telkens voorbij liep, met ruisende, windverwekkende gewaden, en schijnbaar om de gevangene uit te jouwen en te sarren.

Raffles begreep evenwel, dat dit spel onmogelijk veel langer kon duren en de vrouwen werden dan ook tenslotte verdreven, hij werd door vier goed bewapende Toearegs omringd en zijn lijden begon opnieuw.

Wie de Afrikaanse zon niet kent, die kan zich onmogelijk haar uitwerking voorstellen op het menselijk lichaam, wanneer dat niet voldoende tegen haar stralen beschermd wordt.

De zonnebrand zuigt het merg uit de beenderen, zij verdroogt de hersens in de hersenpan, zij doet de ogen gloeien, en doet ze aanvoelen als koperen kogels in de oogkassen. Er zijn uren van de dag, waarop iedere beweging een marteling wordt en een mars van enkele uren, de dood zou betekenen.

Maar nu werd het koeler, de zon zond haar stralen reeds schuin over het rode zand, de tenten, de palmbomen wierpen lange schaduwen, en Raffles werd nu al-

leen nog maar geplaagd door de steeds toenemende druk van het fijne zand.

Men had hem nogmaals met geweld wat sterk gezouten vlees in de mond gestopt, en toen Raffles het uitspuwde, zeer zoute bouillon gehaald, en die in zijn keel gegoten, zodat hij wel moest slikken; hij was immers weerloos.

De dorst kwam hem weer plagen, schroeiend en onduelbaar, en hij had al zijn wilskracht nodig, om dit lijden te dragen.

De duisternis viel, een kampvuur werd ontstoken, alles werd voor de nacht in gereedheid gebracht.

Raffles verzonk opnieuw in een van die aanvallen van schier volkomen bewusteloosheid, toen hij daaruit plotseling gewekt werd door een geluid, dat hem als bij toverslag al zijn levenskracht terug gaf.

Heel in de verte klonk het zachte, doordringende gefluit van de merel.

Het duurde maar heel kort, maar hij kon zich omtrent dat geluid onmogelijk vergissen.

Het was het sein, hetwelk de drie avonturiers in alle werelddelen plachten te gebruiken om elkaar te waarschuwen.

En weer moest Raffles al zijn wilskracht te hulp roepen om niet aanstonds te antwoorden, om aan zijn trouwe vrienden, die eindelijk zijn spoor teruggevonden hadden, te melden, dat hij nog leefde en waar hij was.

Misschien was het maar goed, dat hij nauwelijks meer in staat was om enig geluid voort te brengen...

Hij keek naar de vier Toearegs, die in een kring om hem heen zaten, onbeweeglijk als beelden, maar hij wist wel dat zij niet sliepen. Misschien hadden zij het fluiten van de merel gehoord, maar het was duidelijk, dat zij er geen bijzondere aandacht aan hechtten, ofschoon de merel in die streken in het geheel niet voorkomt. Het geluid moest dus voor hen geheel en al vreemd zijn.

Reeds twee malen in de loop van de namiddag was Lupin hem de vraag komen stellen, of hij nu eindelijk de plek wilde noemen, waar zich de schat bevond, maar Raffles had zich niet eens de moeite gegeven om te antwoorden.

Hij had zijn vijand slechts strak aangekeken en het hoofd weer afgewend, zover hem dit mogelijk viel.

Later kwam men de Toearegs wat te eten brengen en ook water, en hij merkte daarbij op, dat Gabbas persoonlijk toezag, dat zij geen wijn dronken.

Het was duidelijk, dat de aanvoerder wantrouwen koesterde, maar nog altijd niet wist tegen wie zich dat wantrouwen moest keren. De Toeareg moest zelf hebben begrepen, dat die twee wakers niet vanzelf bedwelmd waren, en dat er iemand in het kamp moest zijn, die het gewaagd had de gevangene hulp te bieden.

Suleika had Raffles niet meer gezien. Het was dus duidelijk, dat zij bewaakt werd, en geen verlof had gekregen de tent te verlaten.

De dag was brandend heet geweest en bijna alle bewoners van het kamp lagen spoedig in een diepe rust verzinken.

De vier wachters werden afgelost.

Raffles keek onverschillig toe, bijna niet meer in staat om ergens belang in te stellen, toen zijn hart plotseling met nog groter heftigheid begon te kloppen.

Het kwam hem voor, dat een van de Toearegs bijzonder groot was, groot en zwaargebouwd, ofschoon het leek alsof hij dit zoveel mogelijk poogde te verbergen.

Van zijn gelaat was niet veel te zien, want het was nu volkomen duister, daar de maan nog niet was opgekomen, en hij droeg een van die hoeden met grote randen, zoals de Toearegs ze meestal dragen.

Zwijgend gingen de vier mannen zitten en toen werd alles stil.

Heel in de verte brandde het kampvuur, hetwelk onderhouden werd door twee vrouwen, denkkelijk om de wilde dieren op een afstand te houden.

Raffles kon zien hoe zij er telkens nieuwe takkenbossen op wierpen, en dan op enige afstand van het vuur plaats namen, neergehurkt, onbeweeglijk als bronzen beelden.

Heel vaag, in een der laatste tenten, klenk het eindeloos melancholische geluid van een schab, door een waardige

hand bespeeld.

Een donkere vrouwenstem zong klagend een van die eeuwenoude woestijnliederen, die wellicht reeds gezongen werden toen de Heiland rondging, onder deze zelfde hemel, en zijn leer predikte van liefde en verdraagzaamheid.

Raffles had een dof gevoel in zijn hoofd gekregen en nu en dan was het alsof er een bloedrode golf voorbij zijn ogen trok, die hem dreigde te verstikken.

Hij zag wel in, dat het einde begon te naderen, en dat hij wellicht binnen een half uur niet meer zou kunnen ademen.

Lupin was nog geen kwartier geleden naar hem komen omzien, en had zich met een gebaar van dolle woede teruggetrokken in zijn tent.

En nu sliepen, naar het scheen allen, op de vier onbeweeglijke wakers na.

Maar plotseling kwam het Raffles voor alsof er langzaam beweging kwam in de grootste hunner.

Zou hij aan een hallucinatie lijden?

De mantel van de grote Toeareg leek zich te openen en Raffles zag voor zijn bijna niet meer functionerende ogen, hoe een arm zich vrij maakte.

Toen stond de bewaker langzaam op, rekte zich uit en deed een paar stappen, als om de loomheid van zich af te werpen, die zich van hem dreigde meester te maken.

Die weinige stappen brachten hem bij zijn buurman; eensklaps ging de vrijgemaakte arm omhoog en met een geweldige, verbrijzelende kracht beukte een gesloten reuzenvuist neer op het hoofd van die ander, die languit terzijde viel, even heel zacht kreunde, en toen roerloos bleef liggen.

Achter hem scheen ook iets voor te vallen hetwelk Raffles' hart met woeste slagen, alsof het aanstonds zou springen tegen zijn ribben deed slaan.

Het was het gerucht van een korte worsteling, nauwelijks verneembaar, alsof vleermuizen voorbij wiekten.

Dat waren waarschijnlijk de klepperende, lange mantels van de Toearegs...

Toen klonk er een dof geluid als van een val, een gesmoorde kreet, en het vol-

gende ogenblik knielden twee gedaanten vlak naast hem neer, het staal van korte schoppen flikkerde voor zijn ogen, en rappe handen begonnen met koortsachtige haast het zand weg te graven, dat hem de borstkas dreigde in te drukken.

Een vlijmscherp mes sneed de touwen door, die zijn armen tegen het lichaam hielden gebonden, en Raffles, slap en krachteloos, had moeite een snik te smoren, toen hij voelde hoe het koord langs zijn lichaam neergleed, hoe zijn borst zich verruimde, en hoe zijn longen zich begonnen te vullen met de frisse nachtlucht.

Aanstands verminderde het bonzen van zijn hart, de bloedrode wolk trok weg van voor zijn ogen, en de ontzaglijke nijptang, die zijn slapen scheen samen te trekken, ontspande zich en werd weggenomen.

Tegelijkertijd voelde hij hoe een kleine, bruine hand koel over zijn gloeiend voorhoofd streek, hoe diezelfde hand hem liet drinken uit een kom, terwijl de onzichtbare handen ondertussen bleven doorgraven. Tenslotte werd hij, terwijl alles met hem in het ronde leek te draaien, door sterke vuisten uit de kuil getrokken, en het touw om zijn enkels werd met een enkele haal doorgesneden.

Het was hem alsof hij in een droom verkeerde. Hij kon onmogelijk lopen, maar hij voelde zich in sterke armen opnemen, en een zachte, tedere vrouwenstem fluisterde:

— Hierheen, vrienden. Volgt mij op de voet, en maakt geen gerucht, of alles zou verloren zijn. Suleika zal u leiden.

Toen verloor Raffles, wat hem nog maar heel zelden in het leven was geschied, het bewustzijn, en verzonk in een zalige onwetendheid van wat er om hem heen geschiedde.

Toen hij weer tot het besef van de werkelijkheid kwam en de ogen opende, kon hij aanvankelijk volstrekt niets zien.

Hij had een gewaarwording, alsof hij zich bevond op een schip, dat op en neer deinde op de baren. Hij wist zeker dat hij niet liep.

Maar spoedig werden zijn indrukken duidelijker, en hij voelde, dat er twee

krachtige armen om zijn lichaam waren geslagen, die hem droegen.

Nu en dan stond de man, die hem droeg, 'n ogenblikje stil, zijn voet scheen te tasten naar de bodem, en dan klonk er in de duisternis een echt Londense vloek, die Raffles, ondanks de toestand waarin hij verkeerde, een kort lachje ontlokte.

Onmiddellijk stond de man stil, slaakte een diepe zucht van verlichting, en zei heel zacht in het Engels, tot iemand, die voor Raffles onzichtbaar was:

— Een ogenblikje, bruine schat. Loop eens even niet zo hard. Ik geloof dat mylord weer levend is, hij lacht tenminste.

Dit was in het Engels gezegd, en de «bruine darling» verstond er dus gelukkig niets van, maar Brand, die haar op de voet volgde, herhaalde het verzoek in haar eigen taal.

— Zet mij neer, James, zei Raffles zacht. Ik moet zien of ik kan lopen. Waar zijn wij hier?

— Dat mag de duivel weten, mylord, antwoordde Henderson nijdig. Dat kleine ding lijkt wel in het donker te kunnen zien, en zij heeft ons in een soort pijpenla gebracht, waar geen eind aan komt. Wij lopen zo al een kwartier door; ik kan geen hand voor ogen zien, zij wil niet dat wij licht maken, en de grond is zo ongelijk als een rutchbaan.

— En toch heb je mij een kwartier lang gedragen, dappere kerel. Zet mij onmiddellijk neer, zeg ik je, beval Raffles.

— Maar u zult onmogelijk kunnen lopen, mylord, weeklaagde Henderson.

— Het moet. Ik voel mij al veel beter. Waar is onze kleine Suleika? Wees wat eerbiediger jegens haar, James, want zij is zeer goed voor mij geweest.

— Dacht u dat wij dat niet wisten, mylord? hernam de reus, die Raffles nu heel voorzichtig, als ware hij een kind, op de grond had gezet. Mijnheer Brand en ik zijn geen tien minuten gaans van het kamp geweest op een heel hoog punt en met de kijker konden wij tamelijk goed alles zien wat daarbinnen voorviel. Wij hebben gezien hoe u waart ingegraven, en ook hoe dat kleine ding u water

gaf, met u sprak, en uw hoofd beschaaduwde. Was dat niet gebeurd, bij God, ik had mij niet langer kunnen inhouden, wat mijnheer Brand ook deed, en ik had er op ingeslagen, al hadden ze mij ook gevierendeeld. Mijnheer Brand zei echter, dat er minstens dertig mannen in het kamp waren, en dat wij u zeker uw dood zouden veroorzaken, zodra wij ons maar durfden vertonen.

— Dat had mijnheer Brand zeer goed ingezien, James, zei Raffles ernstig, leunende tegen de wand van een nauwe kloof, die op de bodem ongeveer drie meter breed was, maar zich naar boven aanzienlijk scheen te versmallen, want de blauwe hemel, met sterren bespikkeld, vertoonde zich op grote hoogte slechts als een dunne streep. Men moet zulke dingen alleen maar ondernemen als de duisternis is ingevallen. Ik vermoed dat jullie je dus dadelijk tot mijn kleine beschermster hebben gewend?

Als antwoord werd er een kleine hand op zijn arm gelegd.

Suleika verstond geen Engels, maar zij scheen te begrijpen wat er werd gezegd, want nu klonk haar zachte, donkere stem:

— Uw vriend heeft mijn aandacht weten te trekken, toen ik in de tent was, vreemdeling. Ik zag dadelijk dat hij zich vermomd had in het gewaad van een onzer mannen; hij begon over u te spreken, en ofschoon ik sidderde van angst, heb ik hem mijn hulp toegezegd.

— Dapper, klein vrouwtje, mompelde Raffles zacht, de kleine hand op zijn arm strelend, die onder zijn aanraking trilde als een gewond vogeltje. Maar hoe zijn jullie zo gelukkig geweest, als wachtters te kunnen optreden?

— Dat was louter toeval, antwoordde Brand zacht. Want een ogenblik nadat wij met Suleika gesproken hadden, bemerkten wij dat de wacht werd afgelost, en traden onbeschroomd naar voren. Het lot moet ons gunstig gezind zijn geweest, want een soort kapitein pikte ons eruit, op goed geluk, en toen was de rest na-

tuurlijk maar een kleinigheid. Henderson gebruikte zijn geweldige vuist, en ik de kolf van mijn revolver. Want ik ben nu eenmaal niet zo sterk.

— En hoe kwamen wij hier?

— Dat zou ik je onmogelijk kunnen zeggen, antwoordde Brand. Het was alsof Suleika ons regelrecht naar 'n vlakke rotswand voerde, maar plotseling drong zij in een klein bosje door, en daar achter daalde een natuurlijke trap af naar een smalle rotsspleet; wij bereikten een uitholling in de berg, een reusachtig hol, naar schatting wel zestig meters hoog, zij liet ons dat in zijn volle breedte oversteken, toen kwam er weer een scheur in een der wanden, waar wij in moesten met grote moeite, dat verzeker ik je, en toen zagen wij de hemel weer boven ons hoofd, en kwamen in deze kloof.

— Wij moeten verder gaan, vreemdeling, drong nu weer de zoete stem van Suleika vlelend aan. Het is gevaarlijk hier. De bewakers kunnen tot bewustzijn komen en alarm slaan. Bedenk dat gij uw paarden in de steek hebt gelaten. En gij kunt u niet veilig wanen, voor gij ver weg zijt in de bergen. Ik bid Allah dat hij u beschermen moge, en u in staat zal stellen, daar te leven totdat ik u paarden heb kunnen bezorgen, want zonder die zult gij hier jammerlijk moeten omkomen. Paarden of kamelen hebt gij nodig...

Raffles deed haar zwijgen, door een zachte druk op haar arm, en eensklaps vroeg hij, zich in de duisternis tot Brand wendend:

— Je hebt de tempelschat zeker niet kunnen medenemen?

— Waar denk je aan? riep de jongeman verontwaardigd uit. Wij hadden waarachtig wel andere dingen aan het hoofd.

— Dan zal ik de opmerkingen van onze Suleika moeten voltooien in die zin, dat wij nog iets anders ontberen, hetwelk onmisbaar is.

— Wat dan? vroeg Brand ongerust.

— De schat uit de moskee, amice.

HOOFDSTUK VI

HET OFFER ENER VROUW

Geruime tijd sprak niemand een woord, totdat Brand er met moeite uitbracht:

— Zo iets heb ik nog nooit gehoord. Het klinkt ongelooflijk. Een man, die zoëven aan een gruwelijke dood ontsnapt is, wiens leven nog altijd groot gevaar loopt, denkt aan een paar ellendige zakken goud en juwelen, en hij kan zich nog ternauwernood voortbewegen.

— Ik voel mij volkomen hersteld, Charles. Een slok water zal mij geheel en al tot mijzelf brengen. En noem dat goud niet ellendig; je weet wel beter. Er bestaat geen ellendig goud, als het kan dienen om onrecht te herstellen, ongelukkigen te steunen. Het is een zeer groot bedrag, en ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik het in handen liet van die schurk van een Lupin. En daarom amice, als het niet tot de onmogelijkheden behoort, want in dat geval beloof ik je dat ik de vlag zal strijken, dan moet dat goud in mijn bezit komen. Je begrijpt toch wel dat Lupin niet hier zal blijven, maar zich zal haasten met de schat bewoonde streken op te zoeken, en dat niet met die gehele troep, die hij zo gauw mogelijk zal willen kwijtraken, maar met slechts enkele mannen om hem te vergezellen.

— Hij zal niet in de eerste plaats aan vertrekken denken, Edward, maar hij zal er alleen aan denken, je weer in handen te krijgen, riep Brand op een toon van wanhoop.

— Maar hij zal mij niet kunnen vinden, als wij ons goed verscholen houden. Heb je levensmiddelen, wapens en water?

— Van alles meer dan voldoende. Althans voor enige dagen.

— Dan is de partij ook nog niet verloren.

— Vreemdeling, ik smeeik u, laten wij verder gaan, draag opnieuw de zachte

stem van Suleika aan. Wilt gij mij en u zelf in het verderf storten? Wij zijn nog niet aan het einde van de kloof, en als zij ons inhalen, op deze plek, dan zijn wij verloren.

— Op mars dan, beval Raffles. Neen, James, je behoeft mij werkelijk niet meer te steunen, geef mij alleen wat water.

Raffles nam een paar teugen uit de veldfles, die Henderson hem toestak, haalde diep adem, vatte het geweer, hetwelk Henderson onder zijn wijde burnoes had weten te verbergen, gespte zich de gordel met de patroentas om, en volgde op de voetsporen van Suleika de kloof.

Nu en dan kon men de maan even zien, en dan was het niet zo moeilijk de weg te volgen, want haar licht was zeer helder. De hoogte van de zijwanden was ongelijk; hier niet meer dan twaalf meter, verder op weer bijna vijftig en dan werd het ook zo donker dat men slechts al tastende langs de wand de weg kon vinden.

Niemand sprak een woord en men hoorde niets anders dan de ademhaling der vier vluchtelingen. De kloof had nergens zijgangen, en voor verdwalen behoefde men dus niet beducht te zijn. Na een blik naar de sterren te hebben geworpen, meende Raffles te kunnen vaststellen, dat dit verborgen ravijn, waarin geen sterveling het zou wagen af te dalen, noordwaarts het gebergte inging.

En dit bleek ook juist gezien te zijn.

Want na omstreeks drie kwartier te zijn voortgegaan, en in die tijd niet meer dan anderhalve kilometer te hebben afgelegd over de ongelijke bodem, stond Suleika plotseling stil. Eensklaps breidde zich de hemel als een koepel over het viertal uit, bespikkeld met sterren als diamanten en waarin een grote, stille maan, als aan een onzichtbare

draad hing.

De kloof bleek uit te monden in een woest dal, waarin een reuzenvuist ontzaglijke rotsblokken scheen te hebben geworpen, als in een spel. Sommige van die steenklompen waren begroeid met mos en bedekt met een laagje aarde, waarin kreupelhout een voedingsbodem had gevonden, andere waren volkomen kaal.

Hier waren de bergen rondom zo steil, dat er aan een beklimming niet te denken viel, elders weer rezen hun glooiingen geleidelijk op uit de dalkom, zodat men ze zelfs wel te paard had kunnen bestijgen.

Maar paarden waren hier niet, en de reizigers waren dus wel gedwongen, te voet verder te gaan.

Suleika was dicht voor Raffles komen staan, haar zacht gelaat met de geheimzinnige, nachtzwarte ogen naar hem opgeheven, en hij zag haar lippen trillen toen zij zei :

— Hier scheiden zich onze wegen, vreemdeling. Ik heb u kunnen redden en ik zal er Allah mijn gehele leven dankbaar voor zijn. Beklim die lage heuvel daarginds, aan de overzijde van het dal, en wacht aan gene zijde van de top enkele dagen, zonder u te vertonen. Gij zijt daar betrekkelijk in veiligheid. Want deze plek is schier onbereikbaar, tenzij men de kloof kent, en ik ben de enige die van het bestaan weet. Slechts langs een zeer grote omweg kan men het punt bereiken waar gij u zult bevinden. Zodra ik de gelegenheid gunstig zie, zal ik u langs die weg drie paarden komen brengen, en voedsel en water.

— Gij wilt terugkeren, Suleika, riep Raffles ongerust uit. Maar dat zal u duur te staan kunnen komen. Fedoel Gabbas zal zich willen wreken, en al zijn toorn zal op uw hoofd neerkomen.

— Ik hoop dat men mijn afwezigheid niet zal hebben opgemerkt, heer, zei Suleika zacht, en is het wel zo, dan zal ik mijn lot gelaten dragen. Het leven heeft voor mij toch niet veel waarde. Ik haat de man die mij roofde, en als hij mij wil doden, dan zal ik glimlachend Allah's paradijs binnen gaan. Geloof gij niet dat ik het verdiend heb?

Raffles streelde een ogenblik het ravenzwarte haar, en antwoordde toen, diep ontroerd:

— Je hebt een edel hart, Suleika, en als ooit de gouden poorten van het paradijs geopend zullen worden voor een die het waard is, dan is het zeker voor jou, mijn dapper kind. Maar ik wil niet dat je terugkeert. De ruwe bandiet zou je misschien vermoorden en dat denkbeeld kan ik niet verdragen. Wil je bij ons blijven? Wil je ons volgen? Wil ik pogen, je weer aan je vader terug te geven?

Het antwoord werd Suleika bespaard door knetterende losbarstingen op verre afstand, die haar hevig verschrikt het hoofd deden omwenden in de richting van de pas verlaten kloof.

— Zij hebben uw vlucht ontdekt, riep zij hevig ontsteld uit.

— En lossen zij daarom vreugdeschotten? vroeg Brand ironisch. Een zonderlinge wijze om zijn woede te tonen.

— Dat is gedaan om de ver van het kamp geplaatste wachtposten te alarmeren, riep Suleika handenwringend. Kom snel mede, thans kan ik niet meer terug, ik vergezel u, vreemdeling, en dat Allah ons allen onder zijn hoede moge nemen.

— Hoeveel tijd neemt de omweg in beslag, die gij zoëven hebt genoemd, Suleika? vroeg Raffles, onder het snelle voortlopen, en met onuitsprekelijke voldoening de zuivere nachtlucht inademen.

— Van het kamp af op zijn minst vijf dagen, heer, antwoordde de jonge vrouw.

— Dan hebben wij tijd in overvloed, dunkt mij. Aangenomen nog, dat zij zich juist naar die plek begeven, wat niet waarschijnlijk is.

— Ik geloof dat ik al een veldtochtplan heb, aldus ging Raffles voort, dat misschien niet zo slecht is. Komt nu mee, en laten wij ons begeven naar de plek, die onze kleine vriendin ons heeft aangeduid.

Nu werd er geen woord meer gesproken, en achter elkander lopend daalden allen af naar de bodem van het dal, en klommen aan de andere zijde er weer uit, volgden langs de helling de glooiing

van de lage heuvel, bereikten de top, klommen er over heen, en bevonden zich toen inderdaad op een punt, dat goed geschikt was voor iemand, die zich tot de verdediging moet beperken, want vandaar kon men naar alle hemelstreken de omtrek ver overzien en zich toch zelf verborgen houden in een soort kleine duinpan, die alleen maar geen zand had en als bodem slechts de barre rots.

Slechts hier en daar schoot een mager boompje uit de bodem. De kom was omstreeks tien meter in doorsnede, en wanneer men in het midden ervan stond, zag men volstrekt niets anders dan de oprijzende wanden. Begaf men zich echter naar de rand, steeds een weinig klimmend, dan zag men, daar overheen kijkend, het gehele land tot wel tien kilometers ver voor zich uitgestrekt met zijn zandvlakten, zijn bergen, zijn bossen en zijn smalle waterstroompjes.

Scherp scheidde zich hier de woestijn van het gebergte, en troosteloze dorheid was te vinden vlak naast een betrekkelijke vruchtbaarheid, te danken aan de nabijheid van het water.

Raffles begreep onmiddellijk alle voordelen van deze positie en maakte zich nu gereed, als een goed veldheer, in verband met die toestand zijn plannen op te maken.

In de eerste plaats werd de inhoud van het arsenaal opgemaakt.

Het bleek dat er drie geweren waren, waarvan twee repeteerwapens. Er waren verder twee revolvers en een automatisch pistool. Voor ieder der geweren waren honderdtwintig schoten, voor ieder der revolvers vijf en vijftig.

Henderson had zijn geweldig jachtmes aan de gordel, en Brand een stevig knipmes, dat hij placht te gebruiken om niet al te groot wild te vellen. Wat Suleika betreft, zij bezat als wapen alleen een kleine ponjaard, die vele vrouwen van haar stam bij zich plegen te dragen, meestal aan een kleine ketting om de hals hangend. Het wapen dat zij bezat was een zeer fraai exemplaar met een ivoren heft, bewerkt door een kunstenaarshand en een lemmet van gevamd staal, op de rug ingelegd met smalle respjes gouddraad. De schade was

van zuiver goud, eveneens fraai bewerkt.

Het was evenwel niet zeer waarschijnlijk, dat de jonge vrouw zich van dit wapen zou behoeven te bedienen.

Wat de levensmiddelen betreft, de reus droeg een pak van wel dertig pond gewicht op de schouder, dat geconserveerd vlees, groenten en enige schapenkazen bleek te bevatten, benevens een paar harde, ronde broden.

Helaas was er slechts een enkele deken, die Brand had weten te redden en dat was erg genoeg, want de nachten, zelfs die van Afrika, kunnen op deze hoogte wegens de grote uitstraling bitter koud zijn.

Van een tent was natuurlijk al evenmin sprake.

Brand bleek de bezitter te zijn van een aluminium kookpannetje, en dat was alles.

Gelukkig waren de grote veldflessen, twee in getal, nog bijna geheel gevuld, en men moest zuinig zijn met het water, want om die flessen opnieuw te vullen zou men moeten afdalen naar de vlakke, bijna een half uur gaans van deze plek, waar een heldere bergstroom naar beneden klaterde.

Men stond er dus nog niet zo slecht voor, en de kleine troep zou zelfs wel dadelijk verder getrokken zijn, indien men slechts paarden bij de hand had gehad.

Alles werd nu voor de nacht in gereedheid gebracht en beurtelings zou een der mannen waken. Natuurlijk zou Raffles het eerst slapen, want hij had zich te veel ingespannen bij de tocht door de kloof en rust was onontbeerlijk voor hem.

Brand was dus de eerste, die op de uitkijk zou gaan staan, en Suleika wees hem een plekje waar hij zich kon opstellen, en, zonder zelf gezien te worden, naar drie zijden kon uitkijken. Van de vierde kant was een nadering, zelfs voor de allerbeste klimmers, volkomen buitengesloten, want hier daalde de rots over een hoogte van meer dan tachtig meter loodrecht naar beneden.

Toen vleide zich Suleika naast Raffles op het harde gesteente uit, na de deken over hem te hebben heengedekt,

blies hem zacht op de gesloten oogleden, en zag toe, hoe een glimlach zich uitbreidde over het bleke, krachtig getekende gelaat, onder die aanraking als van een zachte bries.

En zo bleef zij hem wel een uur aanzien, zonder zich te verroeren, eindelijk sliep zij zelf in, de handen over de borst gevouwen, en zo goed als het ging gehuld in de lange mantel van gevoerd linnen.

Er lag een gelukkig lachje om haar lippen.

Men had tersluks een afspraak gemaakt om Raffles tot geen prijs te wekken, ondanks zijn bevel, en zo sliep hij dan acht uren aan een stuk, waarna hij geheel verfrist wakker werd, en ontdeed om zich heen keek, aanvankelijk niet begrijpend waar hij zich bevond.

— Zijt gij weer hersteld, heer? vroeg Suleika 's morgens. O, hoe dankbaar ben ik. Weet gij, dan moest ik maar dadelijk de paarden zien te krijgen.

— Ik denk er niet aan, Suleika, zei Raffles rustig. Wij allen gaan terug nu ik genezen ben, door de kloof, vannacht, en bij verrassing zullen wij ons gemakkelijk van een paar paarden kunnen meester maken, en van het goud.

— Zijt gij daar zo op gesteld, heer? vroeg de jonge vrouw, met een droevig lachje. Wilt gij er zelfs uw leven voor wagen?

— Ik ben er zeer op gesteld, Suleika, antwoordde Raffles rustig. Maar dit zijn dingen die gij niet zult begrijpen. Die man, die bij uw volk vertoeft, is mijn doodsvijand, die de schat nu heeft, en tussen ons is het een strijd tot het bittere einde. Tegen het vallen van de avond keren wij terug.

Maar het zou anders gaan dan Raffles het zich had voorgesteld.

Men had ontbeten, en het kon omstreeks negen uur in de ochtend zijn, toen Suleika, die weer eenzaam als Penelope, uitziende naar een Ulysus, aan de rand van de kom gezeten was, een lichte kreet van ontsteltenis slaakte, en zich onmiddellijk bukde, maar waarschijnlijk even te laat, want een schot kraakte; men had haar blijkbaar gezien.

Het kwam van de omweg, waarvan

Suleika gesproken had.

Onmiddellijk grepen de drie mannen hun geweren, legden de zware tassen met patronen naast zich neer, en keken omzichtig door de uitholling in de komrand naar omlaag.

Afdoende echter scheen die verschaning niet te zijn, want de scherpe ogen der Toearegs hadden hen toch reeds ontdekt, en een paar seconden later vlogen de schilfers reeds van de rotsen, waarachter zij zich hadden verscholen.

De geweren latende rusten op de inkeping in de rots, mikten zij zonder overhaasting en vuurden terug. Twee mannen stortten dodelijk getroffen uit de zadel, en hun rijdieren, verschrikt, snelden verder de door de natuur gevormde bergweg op.

— Vang die paarden op en kluister ze, James, beval Raffles aanstonds. Je kunt het doen zonder je in het minst bloot te stellen, want de bergtop zal tussen jou en die kerels zijn. Wij mogen ons die kostbare buit niet laten ontglippen. Haast je en keer dadelijk terug.

Terwijl Henderson het bevel ging opvolgen, werd het vuurgevecht voortgezet, en nogmaals stortten er twee Toearegs van hun rijdieren, terwijl de anderen een woest gehuil van woede aanhieven, hun paarden de sporen gaven en al schietend kwamen aansnellen.

De afstand, die aanvankelijk bijna 300 meter bedragen had, werd snel kleiner, en Brand en Raffles schoten weliswaar zo snel zij maar konden herladen, in de woest tierende hoop, velden nog enige vijanden, raakten ook een paard dodelijk, maar zij konden toch niet beletten, dat er nog zes mannen doorbraken, aan wier hoofd zij Fedoel Gabbas herkenden, die dierlijke kreten van woede en wraakzucht uitstiet, achter een groot rotsblok verdween, op een afstand van nog geen vijftig meter, en aan gene zijde van de bergweg. Het was een blok van wel acht meter hoogte, en twintig meter lengte.

Er verstreek wel een half uur, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed, en toen klonk er plotseling weer een luid gedruis. De vijand bleek een grote, omtrekkende beweging te hebben gemaakt.

De Toearegs waren allen afgestegen en hadden, van rotsblok tot rotsblok sluispend, langs een grote omweg de plek weten te bereiken, tien meter lager gelegen dan de rotskom, en beschermd tegen de gewerschoten, doordat de rots hier een weinig voorover helde, en het dus onmogelijk was, degenen die daar-beneden waren te raken.

— Wat willen zij daar toch? vroeg Brand zich verwonderd af. Zij kunnen onmogelijk de rots beklimmen.

Het bleef even stil, en toen klonk er een geluid, alsof er met een houweel tegen de rots werd geslagen. De jongeman boog zich een weinig voorover, en riep verwonderd:

— Zij verwijden een opening, die zich in de rots bevindt. Er zal toch geen inwendige doorgang zijn naar boven?

Raffles keek op zijn beurt, trok dadelijk zijn hoofd terug en antwoordde rustig:

— Wij zijn verloren als wij geen uitval wagen. Zij willen de rots oplazen. Kijk maar, zij hebben een vaatje kruit met zich mede gevoerd, men kan er een klein gedeelte van zien.

Steeds luider, steeds sneller klonken de slagen der houwelen op de rots. Zodra het gat groot genoeg was zouden de woestijnrovers er het vaatje kruit in plaatsen, een lont aansteken, met een geweldige slag zou de rots uiteenbarsten, en zij zouden in de afgrond geslingerd, of verpletterd worden.

De drie mannen stonden bijeen, en bespraken met gedempte stem de toestand, overlegend wat zij zouden doen, toen Brand plotseling een kreet slaakte, en uitriep:

— Wat gaat zij doen?

Aan de overzijde van de rotskom, vlak boven de plek waar de Toearegs aan het werk waren, lag een geweldig rotsblok, meer dan een meter in doorsnede, en slechts op een paar punten gesteund.

Het was als een reusachtige, onregelmatig gevormde appel.

Tegen dat rotsblok duwde Suleika met al de kracht van haar tengere leden, en poogde het over de rand te doen vallen, om de vijand daarbeneden te verpletteren.

— Suleika! kreet Raffles, op haar tosnellend.

Maar het was reeds te laat.

Voor hij haar had kunnen bereiken, verloor 't rotsblok zijn evenwicht, maar ook de jonge vrouw had niet tijdig haar balans kunnen herstellen en tegelijk met het ontzaglijke blok verdween zij, onder het slaken van een gillende kreet, over de rand.

Op hetzelfde ogenblik klonk er een daverende losbarsting, die de gehele rots op haar grondvesten deed dreunen.

Waarschijnlijk was het rotsblok juist op het vaatje met kruit terecht gekomen, en had het doen ontploffen.

Lang dreunde de echo van de ontploffing na, en met bleke gezichten staarden de drie mannen elkaar een ogenblik aan, renden toen zo snel zij maar konden voorbij de steigerende paarden naar beneden, en baanden zich een weg door een wolk van gruis en stof.

Zij struikelden bijna over het onherkenbaar verminkte lijk van Fedoel Gabbas, dat in half zittende houding tegen de rotswand steunde. Verderop lagen nog drie andere mannen, op slag gedood door de grote luchtdruk.

De beide overigen waren blijkbaar in de afgrond geslingerd.

Pas na enig zoeken ontdekten zij de arme Suleika.

Zij was stervende. Het bleek later, dat zij een grote gapende wonde had gekregen in het achterhoofd.

Zij sloeg zwak de ogen op, herkende Raffles blijkbaar, die zich, de ogen brandend en strak, over haar heenboog, en zei met flauwe stem, en een treurig glimlachje:

— Beklaag mij niet, heer. Het is beter zo. Ik heb mij gewroken, en ik heb u gered. Aanstonds zal ik het paradijs binnentreden... ik hoop dat gij gelukkig zult zijn... en denk dan nog eens aan de kleine Suleika, die u zo zeer liefhad...

Toen sloot zij de ogen, stierf zonder veel ophef, alsof het een eenvoudige zaak was voor haar om dood te gaan, nadat zij wraak had kunnen nemen op de man, die haar roofde van haar vader.

Henderson, de sterke reus, stond te hullen als een kind, terwijl de drie man-

nen het kleine lichaam vol eerbied wat verder droegen, en het begroeven in de schaduw van een hoge boom.

Zwijgend zochten zij paarden op, vonden er enkele, achter het reusachtige rotsblok, die daar trillend van angst bijeenstonden, en op een kort bevel van Raffles slingerden zij zich in de zadel, na zich overtuigd te hebben dat zij wapens en levensmiddelen met zich meevoerden, een tent en wat dekens, waarmee verscheidene paarden belast waren. Het plan was noordwaarts te rij-

den, toen Brand zacht vroeg, met zijn hand op de arm van Raffles:

— En... het goud, Edward?

Raffles wierp Brand een duistere blik toe, en zei toen, terwijl zijn kin diep op zijn borst zonk:

— Ik kan nu niet aan goud denken, Charles. Niet aan dat goud tenminste. Ik denk aan het goud in het hart van dat arme kind, dat ons redden wilde, en dat nu de eeuwige slaap sluimert in de schaduw van die hoge vijeboom daar-ginds.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De ondergang van de « Fridjof »

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu VOOR SLECHTS f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266